

HAVRANÍ KRUHY

SIRI PETTERSENOVÁ

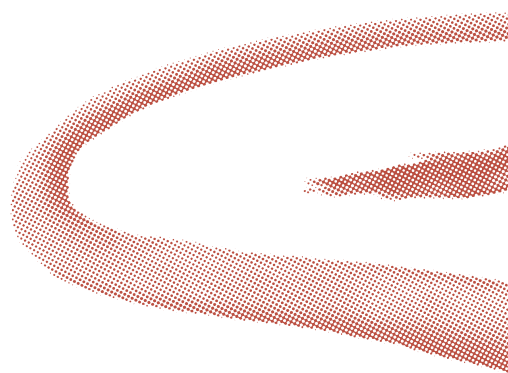
ÓDINOVO DÍTĚ

NEJLEPŠÍ
NORSKÁ FANTASY
ROKU 2014

HOST

ÓDINOVO
DÍTĚ

HAVRANÍ KRUHY

SIRI PETTERSENOVÁ

ÓDINOV DÍTĚ

Brno 2016

Copyright © Siri Pettersen 2013 by Agreement
with Grand Agency

Cover © Siri Pettersen

Maps © Siri Pettersen

Translation © Jitka Jindřišková, 2016

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2016
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-755-4 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-756-1 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-757-8 (Formát MobiPocket)

*Mamince za život.
Tatínkovi za smrt.
Kimovi za vše mezi tím.*

*A tobě. Tobě, co jsi vždycky četl knížky, o kterých nikdo jiný neslyšel.
Tobě, co jsi trochu zvláštní a sedíš v zadní lavici. Tobě, co jsi vyrůstal
v temném sklepe, kde osud určovaly body kostkou. Tobě, co si ještě pořád
braješ na brdiny. Tobě, co jsi nikdy úplně nezapadal a často měl pocit,
že jsi na špatném místě, ve špatnou dobu. Tohle je tvoje kniha.*

PROLOG

Thorrald vešel dovnitř, ale dveře se za ním nechtěly zabouchnout. Sníh vnikal do místnosti rychleji, než ho stačil nohou vymetat ven. Sevřel uzlík, který nesl v rukách, a opřel se do dveří jako býk. Držely a jemu se podařilo zasunout závoru. Doma. V bezpečí.

Přešel k okénku a vyhlédl z něj. Zvenku nikdo nic vidět nemohl. Obzvlášť ne v tomhle počasí. I tak... Položil uzlíček na stůl a zavřel okenice.

Kolkagga. Tu nic nezastaví.

Babské myšlenky! Co by mu chtěla Kolkagga? Neexistuje nic, z čeho by se měl zodpovídat. Ve chvíli, kdy na to pomyslel, jako by mu před očima proběhl celý život. Drogy, které prodával mimo cech Rady. Dodával opu těm, co se pak ukouřili k smrti.

Nesmysly! Jestli ty černé stíny přijdou, nebude to proto, že ze srubu na konci světa prodával neškodné bylinky. Jestli přijdou, tak kvůli ní...

Zíral na uzlíček ležící na stole. Znetvořená bytost. Nepláče, možná už je mrtvá. Tak by to bylo nejsnazší. Zachvěl se. Medvědí kožich byl tak huňatý, že skoro vyplňoval místnost, kde Thorrald stál, ale proti chladu vycházejícímu zevnitř nepomáhal. Zašmátral po šňůrce. Prsty měl zmrzlé na kost. Odmítaly ho poslechnout. Foukl do řeřavých uhlíků v krbu. Nastavil ruce teplu. Sníh na kožichu roztál a v horku ohně se vypařil.

Zatracený Olve máchal v pivním opojení mečem. Co hledal? Netvora? Co jiného by mohl hledat? To ale nehrálo žádnou roli. Olve dítě neviděl. Je v bezpečí.

V bezpečí? Zbláznil ses? Máš svůj vlastní život!

Není to zrovna život, o kterém by se skládaly písně, ale on přece nemůže vychovávat dítě. V každém případě ne takové, jako je ona. Věděl, že musí jednat.

Vytáhl nůž a zíral na znetvořenou bytost. Spala. Jeho pěst byla větší než dívčina hlavička. Zvedl ostří. Dítě otevřelo oči. Byly zelené a nebojácné. Thorrald zařval a zabodl nůž do stolu vedle nemluvněte. „Temná síla! To jsi! Mrtvorozená!“

Popadl korbek a polkl doušek zvětralého piva. Pak dítě vybalil z látky, jako dárek. Leželo a mávalo ručkama.

Na myslí Thorraldovi vytanuly staré babské řeči. Báchorky, kterým by neměl naslouchat. Přesto... Přitlačil palec na ostří nože, až se objevila kapička krve. Nechal ji skanout dítěti do úst. Nic se nestalo. Vynadal si za svou hloupost. Co čekal? Špičáky?

Slepi neexistují!

Opřel se rukama o stůl a zavrčel.

„Do Slokny, co vlastně jsi? Nejsi přízrak. Ani dítě slepých. Jsi jen znetvořený?“ Přetočil dítě na břicho a přešel rukou podél páteře až do míst, kde měl být ocas. Vidoucí ví, že nepatří k těm, kdo věří babským řečem, ale dítě mluvilo samo za sebe. Nepocházelo z Ymova plemene.

Jsi plíseň.

Upřeně se díval na svoje pěsti, jako by se do nich plíseň už pustila. „Nemůžu si tě nechat. Nikdo by si tě nenechal!“ Zvedl ji a podržel před sebou. Holčička byla jen několik dní stará. Na hlavě měla jemné chmýří, které světlo z krbu barvilo do měděna.

„Můžu tě zabít. To bych měl udělat. Zachránit si vlastní kůži.“ Sám však věděl, že nemůže. Věděl to už ve chvíli, kdy dítě poblíž kamenného kruhu vyhrabal ze sněhu. „Nikdy mi za to nepodě-

kuješ, holčičko. Povedeš osamělý život, plný trmácení se z místa na místo. A i pod hospodskými stoly najdeš lepší společnost, než jsem já.“

Děvčátko se usmálo. Bezzubý škleb. Položil ho zpátky. Věděl, co musí udělat. Připadalo mu to těžší než ji zabít, ale neměl na vybranou. Nemůže se tu potulovat s bezocasým dítětem. Zahleděl se na sedlinu na dně korbele. Potom z poličky vyndal truhličku se snohávem. Je dost silný na to, aby takový uzlíček usmrtil. Musí být opatrný. Thorrald nasypal hrstku prášku do korbele a třásl jím, dokud tekutina nepřestala pěnit.

„Víš, kolik tohle stojí, holčičko?“ Ponořil do piva hadřík a přiložil ho dívence k ústům. Přisála se k němu jako k ženskému prsu. Počkal, dokud se jí nezačaly zavírat oči. Vytáhl nůž zabodnutý do stolu. Po ostří zůstal ve dřevě nepatrný zásek.

Zařízl jí nůž do zad. Vykřikla. Zakryl jí ústa rukou. Její vzlyky ho zraňovaly stejně, jako on zraňoval ji. Krev tekla na koberec, ale jemu se ulevilo, že děvčátko krvácí. Co taky čekal? Zachvátila ho snad panika?

Thorrald nepřestal, dokud se dítěti po spodní části zad netáhla rýha se stopami podobajícími se drápům. Děvčátko přestalo plakat mnohem dřív, než čekal. „Až se tě někdo zeptá, řekneš, že tě o ocas připravil vlk. Slyšíš? Vlk!“

Oči se holčičce zavřely. Náhle se lekl, že jí dal snohávu příliš. Přitiskl ucho k její hrudi a přesvědčil se, že dýchá normálně. Ne že by věděl, jak mají znetvořené bytosti dýchat.

Prokleté dítě. Přivodíš mi smrt.

Nechal ji ležet na stole. Přitáhl si kožich těsněji k tělu a vyšel do bouře. Jako vyděšená ženská si mezi zmrzlými smrky představoval stíny. Ale nikdo tam nebyl. Žádná Kolkagga. Žádná náhlá smrt cíhající za rohem. Ještě ne.

Viděl jen Ulvheim. Naposledy. Vytáhl ze sněhu lopatu a začal si razit cestu k vozu.

RIME SE VRÁTIL

Spadlý smrk ležel přes propast Alldjup jako ztrouchnivělý most. Kůra stromu se na mnoha místech odštěpila a pod ní byl každým rokem čím dál víc patrnější obnažený kmen. Na druhou stranu propasti to bylo něco kolem dvaceti kroků. Zkratka pro odvážné veverka. Ne pro dvojnožce.

Hirka se snažila nevnímat šimránání v břiše a udělala další krok. Kmen pod ní zasténal. Sotvakdy musel nést takovou váhu a linul se z něj podezřelý hnilobný pach. Přistihla se, že o stromu záměrně smýšlí hezky, jako by to mělo zabránit tomu, aby ji ze sebe shodil do té rány zející ve skále. Roztránila by se o kameny v Pádivé, která se netečně vlnila pod ní.

Nemám strach.

Vzhlédla. Na kmeni před ní seděl Vetle a kňučel jako pes. Bylo mu patnáct zim, stejně jako Hirce, ale duší zůstal dítětem. Modrooký kluk, který ač jeho tělo poroste, nikdy nedospěje. Vetle až příliš věřil ostatním. Ale všeho jiného se bál. Tak jak ho, do Slokny, dostali až sem?

Červí potěr! Aby je slepí snědli!

Bídáci, kteří za to nesli zodpovědnost, seděli v bezpečí na zemi na kraji lesa. Cítily, jak jí jejich pohledy propalují záda. Přáli si, aby spadla. Takové potěšení jim ale dopřát nehodlala. Plánovala, že až tohle skončí, obstará si svými klouby zuboznačky. Kolgrim

nebude až do podzimu schopný jíst nic jiného než polévku. Začala zpoceně ruce v pěst.

Vetle se mezi jednotlivými vzlyky začal nebezpečně pohupovat. Hirka odhodlaně udělala několik kroků vpřed. Pod botou se jí zlomila větev, leknutím nadskočila. Paže se jí samy od sebe rozkomíhaly, jako by věděly — dřív než na to stačila pomyslet —, že potřebuje pomoc. Znovu našla ztracenou rovnováhu. Srdce jí bušilo až v krku. Třásla se jí kolena.

„Ses rozklepala, bezocasá?“

Po Kolgrimově křiknutí následoval předvídatelný chór přerývaných uchechtnutí. Ozvěna se odrážela od stěn Alldjupu. *Bezocasá! Bezocasá! Bezocasá!*

Narovnala se. Nesmí se nechat vyprovokovat. Ještě ne.

Vetle byl strachy bez sebe. Seděl tam mezi větvemi, ze kterých už dávno opadlo jehličí a které teď připomínaly kostru, a nařikal. Obličej si zakryl paží, jako by mu mohlo pomoci, že takhle nic nevidí. V ruce svíral dřevěného koníčka.

„Vetle, to jsem já, Hirka. Koukni se na mě.“

Pláč ustal. Přes loket na ni zamžoural. Po zarudlé tváři se mu rozlil úsměv. Náhle si uvědomila, že udělala chybu. Vetle vyskočil na nohy a rozběhl se k ní s otevřenou náručí.

„Vetle! Počkej!“

Ale bylo pozdě. Vrhel se na ni a ona ztratila rovnováhu. V pádu se přetočila a chytila se kmene. Vetle tvrdě dopadl na její záda. Z plic se Hirce se zasyčením vydral vzduch. Dřevěný koníček se jí oťel o obličej. V kmene několikrát nepříjemně zapraskalo.

Z větví smrku se vznesly vrány a se skřehotáním zmizely v lese. Trhané výkřiky svědčily o tom, že se Kolgrim a jeho banda snaží rychle dostat odtamtud pryč. Zvířata i lidé opouštěli místo činu, jako by pochopili, že ona a Vetle míří přímo do Slokny. Hirka rozzlobeně zařvala:

„Jsi pštros, Kolgrime! Slyšíš?“

Napadlo ji, že nikdo z nich nepoví, co se stalo. Ona a Vetle prostě jen beze stopy zmizí z vesnice.

„Mrtvý pštros!“ dodala v naději, že dostane příležitost hrozbu uskutečnit.

V břiše ucítila ledové šimrání. Kmen začal klesat. Vršek stromu se zlomil, smrk klouzal dolů a drhl přitom o protější stěnu. Nakláňel se čím dál víc.

Chceš žít, nebo zemřít?

„Běž, Vetle! Ted!“

Jako zázrakem pochopil Vetle vážnost situace a vyrazil vpřed. Jeho koleno se jí nemilosrdně zabořilo mezi lopatky, ale přešel ji a pokračoval po smrku nahoru. Hirka se přitiskla ke kmeni. Pevně zavřela oči v očekávání nevyhnutelné rány. Kořeny se rvaly ze země a létaly kolem jako šípky. Všude pršely hlína a kamínky. Pak všechno utichlo stejně náhle, jako to začalo.

Otevřela oči. Nejdřív jedno, aby zjistila, jestli má smysl otevírat i to druhé. Kořeny držely. Houpala se před skalní stěnou. Vetle shora zakřičel:

„Jomare!“

Dřevěný koníček proplachtil kolem ní dolů do hlubiny. Jeho dny skončily chmurným plesknutím do Pádivé. Ale Vetle stál na pevné zemi, vydrápal se na okraj strže. Zázrak Vidoucího, pomyslela si Hirka ve zřídkavém záblesku víry.

Opatrně vzhlédla. Kořen visel kousek před ní jako rozšklebená tlama trolla. Oblézt ho nemůže. Z dlaně jí po předloktí stékala krev. Musí jednat rychle — než přijde bolest.

Vylovila kapesní nůž, zabodla ho do stromu a vytáhla se nahoru, až dosáhla na kořen. Obličej jí skropila suchá hlína. Zatřásla hlavou a mrkáním se snažila prst dostat z očí. Slyšela, jak se sama směje.

Aspoň už to nemůže být horší.

Obemkla kmen nohama a schovala nůž. Pak se natáhla a rukou tápala po vrchní straně kořene. Musí najít něco, čeho by se mohla chytit.

Za paži ji popadla silná ruka.

„Značku pro mě, když tě vytáhnu?“

Málem se pustila. Copak se jí to zdá? Ten hlas... Ten hlas zná!
Nebo se uhodila do hlavy?

Značku pro mě? To nemůže být nikdo jiný.

Ríme se vrátil!

Jeho hlas neslyšela už tři léta. Měl ho sice hlubší, než si pamatovala, ale byl to on. Bezpochyby. Raději neodpovídala, protože to mohly být jen výplody její mysli. Prý si vymýšlí docela často, tvrdili druzí. Říkali toho o ní ale spoustu.

Co tu, do Slokny, dělá?

Ríme ji držel pevně a z dlaně mu sálalo teplo. Cítila, že už na něj stejně část své váhy nechtěně přenesla.

„Rozhodla ses?“ ozvalo se lhostejně z okraje srázu.

„Nepotřebuju pomoci!“ odpověděla.

„Takže ještě pořád věříš, že umíš létat? Nebo máš jiný plán, jak se dostat nahoru?“

Slyšela, jak Ríme dupe na kořen. Na tvář se jí snesla další hlína. Odvrátila se a vyplivovala tu černotu. Myslí si, že vyhrál. Ten rozmazlený zrádce! Ona tady kvůli Vetlemu riskuje život a pak se tu zjeví on a chce sbírat značky, zrovna když se ocitla v úzkých. To je tak nepochopitelně dětinské. Odporné! Ale pamatuje si...

Kousla se do rtu, aby skryla úsměv, přestože tam, kde visela, ho nikdo nemohl vidět. V ramenou ji pálilo. Nerada to přiznávala, ale bez pomoci se nahoru nedostane.

„Zvládla bych to, kdybys nemrhal mým časem. Můžeš dostat půlku.“

Zasmál se. Hlubokým a chraptivým smíchem, který spustil lavinu vzpomínek na dobu, kdy bylo všechno jednodušší. Bezděky se jí sevřelo hrdlo.

„Vždycky se snažíš měnit pravidla během hry. Jednu značku, nebo nic,“ řekl Ríme.

„Dobře...“ Musela ze sebe slova doslova tlačit. „Značku pro tebe, když mě vytáhneš.“

Sotva dokončila větu, její tělo se odtrhlo od kmene stromu. Chvilku se bezmocně houpala nad okrajem propasti a pak se vznesla přímo vzhůru na bezpečnou zem, kde ji Rime pustil. Na zkoušku udělala několik kroků, aby se ujistila, že ještě dokáže stát zpříma. Šlo to líp, než si představovala.

Vetle spočíval na zemi jako pytel slámy a bezmyslenkovitě škubal za díru v rukávu své košile. Rime stál před Hirkou, jako by nikdy neodešel.

„Co tě bolí?“ zeptal se.

Byl stejný jako dřív. Mířil přímo k největší slabině. Jako šelma, která musí dát najevo, že je nejsilnější. Že vydrží nejvíc.

„Nic mě nebolí,“ odpověděla a schovala ruku za záda. Nejspíš vypadala zuboženě.

Rime postavil Vetleho na nohy. Chlapec popotáhl. Ocas mu visel schlíple. Když Rime přejížděl Vetlemu rukou po šíji a kloubech a hledal zranění, Hirka ho nenápadně pozorovala.

Měl delší vlasy než dřív, ale stále stejně sněhobílé. Sahaly mu po lopatky a byly svázané koženými řemínky. Kratší prameny se uvolnily a spadaly mu kolem obličeje, který byl užší než před lety. S ostrými rysy. Ale bylo tu ještě něco... Co nedokázala přesně popsat. Jinak se pohyboval.

A nosil zbraň.

Prohlížela si dva meče v černých pochvách. Byly tenké, připnuté na širokém opasku. Měl oděv jako válečník. Světlou halenu s rozparky po obou stranách a vysokým límečkem. Na hrudi se mu křížily široké kožené řemeny. Zářil na pozadí lesa jako sněžná kočka.

Hirka odvrátila pohled. Je to hlupák. Jaký smysl má přijít sem v takovémhle oblečení? Půlka Elveroy by za ně přečkala celou zimu.

Jakmile se k ní otočil, všimla si na levé straně jeho hrudi výšivky. Havrana. S důvěrně známými roztaženými křídly. Znak Rady. Znak Vidoucího.

Zpanikařila, strach se jí zaťal hluboko do srdce jako dráp.

Vidoucí... Obřad!

Pochopila, proč je Rime tady, a projel jí chlad.

Ne! Je brzo! Ještě je léto!

Rimeho světle šedé oči se setkaly s jejími. Zvedla bradu a neuhnula pohledem. Ani o píd'. Naklonil hlavu na stranu a pobaveně a zvědavě si ji prohlížel, jako by byla zvláštním, jemu neznámým zvířetem.

„Nemívalas zrzavé vlasy?“ podotkl.

Hirka si sáhla do vlasů a z hlavy se jí začal sypat písek. Snažila se ho rukou vyčesat, ale prsty se jí v zrzavých chuchvalcích zasekly. Oči se Rimemu třpytily jako led. Tenhle jeho výraz znala tak bolestně dobře. Dětská výzva. Vzhledem k oděvu, co měl na sobě, to působilo nepatřičně, ale trvalo to jen chvíli a pak rysy v jeho tváři opět ztvrdly. Pohlédl jiným směrem. Vzpomněl si, kým nyní je.

Rime věstil nebezpečí, cítila to v každíčkém kousku svého těla. Myslela si, že ho poznává, ale viděla před sebou jen vzpomínku. Muž stojící před ní není její soupeř z dětství. Ani kamarád. Pochází z mocné rodiny. Je to Rime An-Elderin. Potomek jednoho z rodů Rady.

Předtím to jen nehrálo žádnou roli.

„Nejsem tu, abych zůstal. Mám doprovodit Ilume do Mannfally,“ prohlásil, jako by potvrzoval odstup mezi nimi.

Hirka sepjala ruce na prsou. „Babičce se obvykle říká babička. Taky bych jí tak říkala, kdybych nějakou měla.“ Bylo to ubohé popíchnutí, ale na nic jiného nepřišla. Její myšlenky se proměnily v beztvárovou hmotu.

„Ne v případě Ilume,“ namítl.

Sklopila zrak.

Popošel o dva kroky blíž. Jeho oděv voněl šalvějí. Za Rimem zahlédla Vetleho, jak natahuje krk a zírá do propasti, která pohltila jeho konička.

„Mají toho před Obřadem hodně na práci. Je to i tvůj rok, vid’?“ zeptal se Rime.

Neznatelně přikývla. Čas ji dostihl, udělalo se jí nevolno. Více dětí v Elveroi letos dosáhne patnáctého roku. Ostatní počítali dny už od loňska. Šili slavnostní roucha. Dostávali zlaté a stříbrné prsteny na ocas. Plánovali cestu, na kterou se jednou v životě musejí vydat všichni. Včetně Hirky. Rozdíl byl v tom, že ona by dala všechno za to, aby se tomu vyhnula.

Natáhl ruku k jejímu boku. Odskočila a sáhla po noži. Už tam ale nebyl, leskl se v Rimově ruce. Polkla a ucouvla před ocelí. Na okamžik si pomyslela, že ji prokoukl a že ji zabije, aby Radě ušetřil potíže. On ale zamířil ke kořenům stromu.

„Vezmu Vetleho domů,“ oznámil a přesekl těch pár šlahounů, které ještě držely v zemi. Smrk se zřítil do Alldjupu. Zbyla po něm jen jizva a oblak prachu třpytící se v oparu z Pádivé. Alldjup teď s obnaženými stěnami vypadal mnohem širší.

„Ať se ti táta na tu ruku podívá,“ řekl Rime.

Odfrkla si. „Sešívám dospělé chlapy od sedmi let!“

Popošel blíž, ale ona se přiměla neustoupit. Byl skoro o hlavu vyšší než ona. Když se k ní naklonil, aby zasunul její nůž zpátky do pochvy, kožená kazajka zaskřípala.

„Jomare...“ Zaslechla neutěšitelného Vetleho. Rozuměla mu. Nejspíš dostane novou hračku, ale co na tom záleží... i kdyby byla z ryzího zlata. Jeho Jomar už není.

Hirka se otočila k odchodu. Měla pocit, že opouští něco důležitého, ale neohlédla se.

ČERVENÝ VŮZ

Jakmile si Hirka byla jistá, že už ji Rime nevidí, rozběhla se. Nechala les za sebou a sledovala horský výběžek k moři. Šance, že tam někoho potká, byla nepatrná. Ucítla ve vzduchu chaluhy a zahlédla srub. Nacházel se vysoko, obemknutý skalní stěnou, jako by ho nedaleká vesnice zapudila a on se tam vyšplhal a lízal si rány.

Ostatní říkali stavení Chatrč. Radní stráž v něm před mnoha lety dopadla zločince a pak srub zapálila. Ale nechtěl hořet. Pořád tady stál, vzdorovitě proti moři, s dočerna ohořelou kůrou na východní straně. Jeden z glimmerâsenských rolníků se odvážil nahoru, aby si odnesl okenice, ale v hrůze si je upustil na nohu a zlomil si dva prsty. Tím se vše zpečetilo. Nikdo tam pak už nechodil. Dokud Hirka s otcem neproměnili srub ve svůj domov. Tátu babské povídačky nezajímaly. Ona ale přesto zneklidněla pokaždé, když stavení zahlédla. Nebála se a líbilo se jí tam, ale při pohledu na chatrč se nemohla zbavit pocitu, že se stane něco zlého. Něco, čemu musí urychleně zabránit.

Pod nohama jí skřípaly kamínky, které pokrývaly pěšinu. Vždycy když se rozpoutala bouře, skály ze sebe kamínky setřásaly.

Rime se vrátil. *Rime An-Elderin*.

Jméno mělo znít lehce, ale tížilo v ústech jako kámen. Jako Seiksovo závaží, o kterém všichni věděli, že je moc těžké, ale když

ho stráž přišla zkontrolovat, nic se neprokázalo. Povíдалo se, že kupec má dvě sady.

S Rimem to bylo stejné. Měl dvě jména. Odjel z Elveroy s krátkým, lehkým, jímž ho oslovovala od svých devíti let, a teď se vrátil s dlouhým, těžkým. S tím, které ho odsud odvolalo k rodinnému jmění za Vidoucího bílými zdmi Mannfally. Na sto honů daleko.

Sylja z Glimmeråsenu mohla až do západu slunce bájit o zlatem zdobené Mannfalle, Hirka však, poté co prožila většinu svého života na cestách v červeně natřeném voze, byla ráda za srub, který nazývala domovem. Za místo, o němž mohla říct, že z něj pochází. Co jiného taky kdokoliv potřebuje?

Zastavila se přede dveřmi. Košík! Zapomněla košík. A v něm všechny byliny, které během dne nasbírala. Zůstal u Alldjupu. Nemůže ho tam nechat. Zítra je slunovrat. Les pošlapou pověřivé vesničanky v honbě za rostlinami, které jim mají přinést sny o nápadnících. Přejde o byliny, které by mohla prodat na trhu.

Otočila se, ale pak zaslechla nějaký zvuk. Vevnitř domu něco přerývavě škrábalo na zeď. Pak to přestalo. Zůstala stát na zápraží. Jsou tady! Přišla si pro ni Rada.

Vzpamatuj se! Nic pro Radu neznamenáš.

Otevřela dveře. Čekala, že uvidí tátu, ale místnost byla prázdná. Prázdnější než obvykle. Ze stropu visel odvetník a slzář, ale všechny sušené byliny byly pryč. Dvě stěny byly zastavěné krabicemi a džbány všech velikostí, ale spodní police zely prázdnou. Po krabicích zůstaly jen bledé obrysy narýsované v tenké vrstvě popela z ohniště. Jedna truhla, která sloužila zároveň jako lavice, byla otevřená. Chaoticky překypovala věcmi, jako by je otec z polic do truhly smetl. Čaj, bezové plody, rudokořen, masti a odvary. Amulety a šperky Vidoucího.

Hirka zvedla dobře známou zvrásněnou dřevěnou krabičku a obracela ji v rukách. Obsahovala paličkovník. Čaj z Himlifallu. Tam Síla proudila mocně, a kdo by se po šálku tohohle čaje necítil

lépe, došel už na pokraj Slokny. Prodávali ho téměř každý den... V hrudi se jí rychle rozléval neklid.

Škrábání se ozvalo znovu. Hirka odložila dřevěnou krabičku na její místo na polici a vyšla ven. Následovala zvuk za roh domu směrem k moři a dávala pozor, aby našlapovala na trávu. Šla tiše, aniž chápala proč. Vyhlédla zpoza rohu. Neklid se změnil v jistotu tak nezvratnou, až jí zdřevěněly nohy.

Táta seděl v kolečkovém křesle a zrezivělým rýčem seškraboval ze starého vozu červený nátěr. Ten rýč nikdy dřív neviděla, musel si ho vypůjčit. Leskla se na něm jen čerstvě naostřená čepel. Jak táta rýčem pohyboval, dřevo táhle skřípalo. Z vozu odpadávaly vybledlé kusy nátěru a vršily se kolem tátových nohou jako podzimní listí.

Halena na jeho zádech potemněla potem. Na pažích mu vystupovaly žíly, které jako by se snažily obemknout svaly, ovšem bez úspěchu. Táta byl silný a viděli to všichni, protože si na haleně odřízl rukávy. Hirka si vzpomínala, že kdysi nosil rukávy jako ostatní, ale od té doby už uplynulo mnoho let.

„Chystáš se někam?“ zeptala se a uvědomila si, že si založila ruce na prsou. Doufala, že tak bude působit vyrovnaněji.

Zarazil se a provinile se na ni zadíval. Rychle se ale vzpamatoval. Je přece muž z Ulvheimu. Zarazil rýč do země a ten se převážil do posekané trávy. Ani táta nedokázal rýč přimět, aby stál v kamenné zemi vzpřímeně. Přejel si rukou po vyholené hlavě, až to zajiskřilo. „Přiletěl havran,“ řekl.

Hirka to věděla. Věděla to od chvíle, kdy spatřila Rimeho. Přiletěl havran, Eisvaldr stanovil datum Obřadu.

Kolik mám času?

Táta se předklonil a opět popadl rýč. Pokračoval v seškrabování nátěru.

„Tak co, pokročilas nějak?“ zajímalo ho. Hirka zařala pěsti. Proč to neřekne rovnou? Je to její chyba, že musejí odjet.

„Chystáš se někam?“ zeptala se znovu.

Táta zabral za kola křesla a točil jimi, dokud neseděl naproti ní. Zvedl se, až se skoro tyčil nad křeslem, váha celého jeho těla přitom spočinula na pažích.

Ustoupila dozadu. Tohle není fér. Chápala, co po ní chce, ale to mu ona dát nemůže. A proč by měla? Umí přece tolik jiných věcí! Má být souzena jen na základě toho jediného, co nedokáže?

„Přimknout neumím. No a co? Už se to muselo někdy stát. Nejsem přece jediná?“

Otázka zůstala viset ve vzduchu bez odpovědi. Ví přece, že nedokáže přimknout. Vždycky to věděl. Proč by to právě dnes mělo být jinak?

Obřad. Všechno se točilo kolem toho zatraceného Obřadu.

Mrazivá nevolnost se vrátila. Rozbušilo se jí srdce.

„Už se to snad muselo někdy stát?“ zopakovala. „Přece nejsem jediná na celém světě? Ve všech jedenácti říších?“

Pohlédl na ni. Hluboko posazené oči měl povadlé stejně jako nohy. Hirka je znetvořená bytost, která neumí přimknout. K Síle je slepá. Okradená o schopnost, kterou všichni ostatní mají. Bez Síly. A bez ocasu. Znělo jí to hlavou jako ozvěna Kolgrimova povykování.

Bezocasá...

Svéhlavě se obrátila a opustila srub. Slyšela, jak na ni táta volá, ale nezastavila se. Když došla na konec skalní římsy, vyšplhala na nejvyšší ze tří bříz. Tak vysoko, kam jí dovolila tloušťka větvi. Posadila se ke kmeni a objala ho pažemi, aby nespadla. Svědila ji ruka. Rána opět krvácela. Úplně na ni zapomněla.

Ríme se vrátil.

Náhle se zastyděla. Chová se tak strašně dětinsky. Tím, že vyšplhá na strom, se nic nevyřeší. To dospělí nedělají. Ti normální. Není divné, že žijí pořád jen na cestách? Není divné, že se nikdy s nikým nestýkali, kromě těch, jimž pomáhali v době nemoci?

Vůbec to není divné. Všechno je to její chyba. Není taková, jaká by měla být.

Objala kmen pevněji.

Zachránila Vetleho. To se snad trochu počítá?

Ne, Vetle si poradil sám. Ona ne. To Rime ji zachránil. Ale odvá-
žila se to zkusit! Troufla si na spoustu kousků. Koupala se v Pádivé
časně v helfmaně, předtím než všechen led roztál. Skočila střem-
hlav z Temného útesu, zatímco ta sebranka na ni jen zírala. Hirka
se nebála ničeho. Tak proč se bojí Obřadu?

Kvůli tátovi.

To on se ho bojí. Tak moc, že chce opustit Elverou. Chce zase
vytáhnout ten starý vůz a žít na cestách. Prodávat zázračné pří-
pravky náhodným pocestným. Vařit polévku ze stejných kostí, den
za dnem. Vést život, který nepřichází v úvahu, když teď nemůže
chodit. Ale přesto to má v plánu. Utéct. Proč? Co může Rada při-
nejhorším udělat holce, která neumí přimknout?

Nechtěla o tom přemýšlet. Pustila se do počítání březových listů.
Po šesti stech padesáti dvou listech se jí na chvíli zdálo, že ji táta
opět volá. Neodpověděla. Znovu už nezavolal.

CVIČITELKA HAVRANŮ

Rime dohlížel na Vetleho, který před ním kráčet po pěšině vedoucí k havranímu obydlí. Chlapec se překotně a bez ustání vracel k tomu, co se stalo u Alldjupu. Občas se rozvášnil natolik, že se mu slova zasekla v hrdle a on musel začít od začátku. Pokaždé když zakopl o kořen, Rime ho zachytil a vrátil na cestu.

Tmavě zelený vřes se koupal ve slunci. Přívětivé léto uspávalo ptáky, nevydávali ani hlásku. Tenhle den se nehodil pro vážné rozhovory. Ale jeden přesně takový rozhovor měl následovat. Rime bezděky zvolnil krok.

Procházet se s někým, kdo se nikdy nepřetvařuje, bylo osvobozující. Vetle byl sám sebou, bez ohledu na to, s kým mluvil. Neměl žádné postranní úmysly. V pohledu se mu nikdy nezračila chamtivost. Rime díky němu zapomněl, kým je nyní on sám. Jaké vzácné potěšení.

Obyvatelé Elveroy zacházeli s Vetlem skoro jako s vesnickou kočkou. Mohl přicházet, kdy se mu zachtělo. Okouzlené hospodyně mu dávaly chléb s medem a vískaly ho v kučérách barvy obilí. Nikdo ani nečekal, že bude při augurových monotónních zpěvech ve svatyni sedět klidně jako ostatní. Chlapec byl z pozhánání Vidoucího krásný, což ho mnohokrát uchránilo před strachem ostatních. Strachem, který se rodí z pochybování o všem, co se odlišuje. Ve Vetleho světě neplynul čas stejně jako ve světě ostatních.

Vždy záleželo na tom, co se právě stalo. Na tom přítomném. Dnes tím pochopitelně byla Hirka.

Ta holka za tři roky neztratila nic ze své kuráže, to se jí musí nechat. Pořád stejně bezmyšlenkovitě následovala svá náhlá vnuknutí. Vetle ji líčil jako bohyni z Brinnlandy. Rime dlaněmi instinktivně naznačil znamení Vidoucího. V Mannfalle staří bohové a bohyně už dávno vyhynuli.

Přešli pláň zarostlou mechem a stíněnou rozložitými korunami dubů. Vetle se rozběhl k domu, který na druhé straně splýval s lesem. Stavení se podobalo věžičce postavené ze vztyčených klád, opírajících se o silné kmeny. Tyhle stromy ale sloužily ještě jinému účelu. Jako pilíře podepíraly spletenec větví, který se rozpínal téměř nad celou pláň. Na první pohled na nich nebylo nic zvláštního, zejména teď během babího léta, kdy se listí stromů zelenalo. Záhy ale příchozí zaslechl krákání havranů a zjistil, že se dívá na velkou kruhovou ohradu. Havraní obydlí.

Doma v Eisvaldru jich měli několik. Rada nikdy neposílala dopisy jiným způsobem. Veškerou zodpovědnost za nejdůležitější korespondenci z Elveroy a do ní nesla Ramoja. Obvyčné dopisy se tady i v Mannfalle dopravovaly na vozech, ale když došlo na doručování v noci a potajmu, nic se havranům nevyrovnalo. Černým poslům. Křídlům Rady. Posvátným nosičům zpráv a rozhodnutí o životě a smrti. Velká část nedostižné moci Mannfally spočívala v síti havranů, která nikdy nespala.

Rime zaslechl, jak si havrani šeptají o blížícím se cizinci. Zpozorovali ho. Zaměřili ho. Rozpoznali v něm syna Vidoucího a uklidnili se. Rime se zastavil. Ticho mělo příchut' očekávání. Hladu. Jako nenasytlost žebráka. Nevinná. Nevyhnutelná. Ale prudká a nepředvídatelná. Černé stíny se netrpělivě stěhovaly z větve na větev. Opět vykročil a krákání znovu zesílilo. Sílicí chór žádající zadostiučinění. Podvedený a odmítnutý.

Do vrávy se vmísil hluboký ženský hlas.

„Mluvili o známých tvářích, ale teď nevím, jestli mám věřit vlastním očím.“

Z ohrady vyšla Ramoja. Boky se jí houpaly ze strany na stranu, jak to uměly jen ty bokéšské. Uhlově černé vlasy měla sepnuté do objemného ohonu, z kterého jako vraní ocas trčely tuhé pramínky. Při pohledu na široké kalhoty lehké jako peříčko Rime zjistil, že pohubla. Kalhoty měla upevněné kolem kotníků stuhami se zlatými perlami, které za chůze chrastily. Takové měly tanečnice v Mannfalle. Přes řadu let strávených v Elveroi si Ramoja pořád udržovala postavení cizinky.

Vetle se k ní rozběhl.

„Mami! Spadli jsme do Alldjupu!“ zahlásil pyšně. Ramoja rozvážně postavila železný kbelík špinavý od krve na mech a položila chlapi ruku na rameno. Držela ho před sebou na délku paže a přitom rychle zkoumala jeho tělo, aby zjistila, jestli je v pořádku. Pak se znovu obrátila na Rimeho. Hledal v jejích očích známky strachu, ale žádné nenašel.

Byl to zvláštní pohled, na cvičitelku havranů a jejího syna — takřka dospělého muže, který přemýšlí a jedná jako dítě. On tak světlý jako ona tmavá. Chlapec se pustil do vysvětlování, ale Rime mu vpadl do řeči, aby zabránil vyprávění hrůzyplného příběhu, který slyšel už několikrát po cestě sem. Pověděl Ramoji, co se stalo. S klidem ho vyslechla. Ani chlapi nevyhubovala. Vetle směl vždycky chodit, kam se mu zlíbilo, i přes zjevná nebezpečí.

„Nikdo se nezřítíl. To je nejdůležitější,“ podotkl Rime, přestože Ramoja nevypadala, že by potřebovala utěšit.

„Všichni se jednou zřítíme, dřív nebo později. Nikdo tu s námi není napořád,“ odpověděla.

Zvedla kbelík a popošla k Rimemu se vztyčenou rukou, jako by ho chtěla poplácat po tváři. Ale neudělala to. Ruka jí zase klesla. Co se pamatoval, byla pro něj jako matka. Teď v něm ovšem zahlédla něco, čeho se nechtěla dotknout. Totéž, co přimělo Hirku

obrátit se k němu zády a odejít. Jako by to věděly. Jako by se mu všechno, co viděl a dělal uplynulé tři roky, vepsalo do kůže. Do očí. Pocítil tesklivé bodnutí, ale okamžitě smutek zaplašil. Ramoja si přendala kbelík do druhé ruky a držadlo zaskřípalo. Kbelík páchl shnilou zvěřinou.

„Neviděla jsem tě od...“

Rime jí přispěchal na pomoc: „Od Obřadu.“

Podívala se na něj. Její oči se v olivově zbarveném obličejí vyjímaly jako hnědé mandle. Střídal se v nich chlad s vřelostí. Přetékaly větami, které by chtěla vyřknout, ale místo toho ze sebe vydala pouze tiché přitakání.

„Od Obřadu...“

Ramoja setřásla staré vzpomínky a vehnala Rimeho i Vetleho do domu. Železný kbelík postavila na podlahu a nad doutnajícím ohništěm dala vařit vodu. Rime se rozhlédl. Místnost byla stejně stísněná, jak si ji pamatoval. Malou zadní komůrku odděloval závěs ze staré rybářské sítě. Poklopem, vždy otevřeným kvůli havranům, dovnitř pronikalo sluneční světlo. Po žebříku se vcházelo do patra, kde, jak Rime věděl, bylo v policích uloženo velké množství papírů, roztríděných podle velikosti a váhy. Tady dole stály v nejbližším koutě stojany se spoustou rozličných pouzder na dopisy: kožených, dřevěných a kostěných. Některá ležela poházená na úzkém pracovním stole ze zeleného skla. Jakýsi havran je zobákem jedno po druhém třídil do správných poliček. Jak pomalu přecházel sem a tam, jeho drápy hrály o sklo.

Rime se posadil ke stolu u okna a pták se k němu otočil. Dřív ho ucítil, než spatřil. Odrazil se, přeskočil na bližší stůl a popošel k Rimemu. Zastavil se u jeho paže spočívající na stole a naklonil hlavu na stranu. Byl to velký havran, ale hlavu měl úzkou. Peří se mu ve světle fialové a modře lesklo. Kořen zobáku mu obrůstalo černé chmýří. Rime si na jeho zobáku všiml drobných rýh, což svědčilo o havranově dlouhém životě. Pták mrkl.

Rime by mu rád dopřál to, proč k němu přišel, ale tady přimknout nemohl. Jako kdyby havran poznal, že se mu ničeho nedostane, začal Rimemu zobákem cupovat rukáv košile.

„Arnaka!“

Ramoja to pyšné stvoření popadla oběma rukama, jako by se jednalo o obyčejnou slepici, a vymrštila ho směrem k otvoru ve střeše. Havran poslušně vyletěl, ale dopřál si při tom pár uražených kráknutí.

„Obvykle se takhle neomaleně nechová.“

Ramoja podala Rimemu hrubý kameninový kalíšek s čajem a posadila se naproti němu.

„Nebylo to ostatně žádné překvapení.“

Chvilí mu trvalo, než pochopil, že Ramoja ještě pořád mluví o Obřadu. O potvrzení, že v něm Síla proudí mocně. Jako proudila v jeho matce. Jako stále proudí v Ilume. Stejně jako ve všech dvanácti rodech Rady, které po generace vykládají slova Vidoucího.

Nespouštěla z něho oči. Hodně mu tím připomínala babičku. Ale tyhle oči byly přímým protikladem Iluminých. Tyhle naslouchaly. Mateřské oči.

Opustila vážený úřad cvičitelky havranů v Mannfalle, aby mohla následovat jeho babičku při její službě Radě v Elveroi. Rime věděl proč. Bylo obtížné hledět na Ramoju, aniž by na to pomyslel, ačkoli ten důvod vůbec znát neměl. Ale hromada záležitostí, o nichž neměl mít ani tušení, překonala svou výškou mannfallskou zvonici dřív, než on dovršil deset zim.

Napil se. V ústech se mu rozlilo teplo.

„Pokaždé když tě vidím, máš víc a víc jejích rysů,“ podotkla Ramoja.

„Všichni stárneme,“ pronesl, protože ho nenapadla žádná jiná odpověď. Matčinu podobu neznal, kromě té zachycené v tkanině visící v zimní zahradě doma v Eisvaldru. Žena vztahující drobné ruce k šiškám na sukovité borovici, ke stromu, který ještě pořád

stojí v zahradě nesoucí matčino jméno. Rimemu nebylo ani šest let, když rodiče přišli pod sněhem o život.

„Stárneme? Je ti osmnáct,“ zasmála se Ramoja a přehodila si nohu přes nohu. Zlaté perly zdobící okraj nohavic zachrastily.

Tvář jí opět náhle zvažněla. Rime věděl, co teď přijde, a pokusil se vůči tomu obrnit.

„Co hodláš dělat, Rime?“

„Co myslíš?“ Snažil se získat čas. Dobře věděl, na co se ptá.

„Tvrdíš, že se staneš strážcem. Tělesným strážcem?“

Kývl a hledal místo, kam by mohl upřít zrak. Na lavici u ohniště leželi dva mrtví králíci. Patrně pro havrany, často si jedli lépe než ætlingové. V komoře za rybářskou sítí neklidně přecházel Vetle, jako by něco hledal, aniž by věděl co. Ramoja znovu zachytila Rimeho pohled.

„Mluvils s ní už po svém návratu?“

„Až do dnešního večera má být v Ravnhovu.“

Ramoja mlčela, a tak pokračoval: „Promluví si s ní.“

Zatřásla hlavou.

„Rime An-Elderine, jsi Illumino jediné vnouče, zrozené a vychované v Eisvaldru, a odmítáš svoje místo v Radě?“

„Nic neodmítám.“ Věděl, že to vyznělo planě. Takové rozhodnutí se nedalo vysvětlit jinak než jako odmítnutí. Pravda byla ovšem horší.

„Takhle si to přeješ?“ V Ramojině hlase zaznívala oprávněná pochybnost. S rukama opřenýma o stůl se předklonila. Náramky zacinkaly.

„Chci sloužit jako služebník,“ slyšel se, jak odpovídá.

Ramoja se znovu opřela o opěradlo židle. „Jistě, i tělesní strážci mají bezpochyby spoustu důležitých úkolů.“

Byla to pravda, ale Rime v jejím hlase zaslechl rozpačitý tón. Pocítil chuť své vlastní lži. Byla čerstvá. Nová maska, kterou si musí nasadit. Pro Ramoju je slabým synem ze silné rodiny. Pro babičku

je zrádцем. Skutečnou cestu, kterou si zvolil, směla znát pouze Rada, on se nesměl svěřit nikomu.

„Augurové v Mannfalle už protestují, víš o tom?“ zeptala se.

„Oči Vidoucího protestují vždy. To přejde. Za měsíc se na to zapomene.“

„Zapomene? Na to, že poprvé od počátku Rady v ní nezasedne An-Elderin? Na Rimeho An-Elderina, o němž Vidoucí rozhodl, že bude žít? Na chlapce, který měl vlastní svatyně Vidoucího, ještě než se narodil?“

Její slova způsobila, že mu zaškubal koutek úst. Bojoval s primitivním puzením vycenit zuby. Bylo to obtížnější než obvykle. Možná proto, že už to brzo bude mít za sebou. Už nikdy nebude nucen prožívat svůj vlastní mýtus. Teď už zbývalo jen střetnutí s Ilume.

Ramoja v jeho očích pořád hledala odpověď. Ať si hledá. Nikdy to nezjistí.

„Složil jsi Příklad, Rime?“

Přikývl a viděl, jak se jí tvář zkroutila bolestí. Takže věřila, že si to rozmyslí. I ona.

„Myslíš si, že zrazuju matčinu památku.“

„To ne!“

Ramoji se rozšířily zorničky a závoj zdrženlivosti na chvíli zmizel. Znamení, které by sotva kdo jiný dokázal odhalit. On ale v neustálém skrývání pocitů vyrostl a naučil se poznat rozdíl. Mluvila pravdu.

„Rozhoduješ se svým srdcem, Rime. Ne srdcem mrtvých. To ti nikdo nemůže vzít, ani...“

„Ne. Ani ona ne.“

Pousmál se. To všechny napadlo jako první. Co na to řekne Ilume? Jak hlava rodiny An-Elderinů přijme zprávu o tom, že si její vnuk zvolil cestu bojovníka, a ne samozřejmou cestu vedoucí k jednomu z dvanácti stolců, které vládnou a vždy vládly světu?

Ramoja potřásla hlavou. Ani ona si nedokázala představit, co Rimeho čeká.

„Vždycky jsem doufala — věřila...“

Poslední slovo spěšně vyhrkla, aby zakryla své prořeknutí, ale na to už bylo pozdě. Takže Ramoja doufala, že Rime půjde v Illuminých stopách. Rimeho to překvapilo. Nikdy by si nepomyslel, že Ramoja lpí na tradicích. Měla spoustu důvodů nechat to být. Z tohoto pohledu byla její oddanost Ilume vskutku dojemná.

Ramoja vstala a Rime vzápětí zaslechl havrana, který právě přilétal otvorem za závěsem. Odsunula rybářskou síť na stranu a vyhnala Vetleho ven. Vydala rozkaz a havran se jí usadil na paži. Znal běžný postup. Uvolnila pouzdro připevněné u ptákových nohou.

Rime si všiml, že je na kostěném pouzdře vypálený znak Rady. Ve stínu tohoto znaku vyrůstal. Znak Vidoucího. Černého havrana, kterého měl Rime podle představ ostatních nést v budoucnosti na čele. Ramoja z pouzdra vyjmula srolovaný dopis a zkontrolovala pečeť. Dopis byl určen pouze očím Ilume. Strčila ho zpátky do pouzdra a to pak vložila do kapsy.

„Včera taky přiletěl havran. Kvůli Obřadu. Neproběhne letos nějak brzo?“ Pohlédla na Rimeho, jako by to mohl vysvětlit.

„Ano, proběhne,“ hlesl. Připadalo mu zvláštní mluvit o činnosti Rady, jako by se ho netýkala. Už nebude jedním z nich.

„Budou ty zvěsti považovat za pravdivé.“ Rime nereagoval. „Ale Obřad vždycky vede k tomu, že si pouštějí pusy na špacír,“ pokračovala. „Každický rok se před Obřadem objeví někdo, kdo je zase viděl.“ Krátce se zasmála, ale přitom se vážně zadívala na Rimeho a zkoumala jeho reakci na to, co zrovna řekla. Jako všichni ostatní předpokládala, že Rime ví o záležitostech Rady něco víc. Obvykle byly jejich domněnky oprávněné.

„Rada jim může být za jejich představitovost vděčná,“ podotkl. „Jaký by měl Obřad smysl, kdyby slepí neexistovali?“

Ramoja se ušklíbla.

„Vetle je tedy na řadě?“ Rime pohlédl na chlapce, který seděl na lavici a hlavou se opíral o zeď. Když zaslechl své jméno, otevřel oči, ale ihned je opět zavřel.

Ramoja vstala, vzala prázdné kalíšky od čaje a obrátila se k Rimmu zády.

„Ano,“ odpověděla.

Rime také vstal. Věděl, že do Mannfally jezdila zřídka a nerada. Tak nerada, že nyní zůstávala v Elveroi, přestože Ilume se stěhovala zpátky do hlavního města. Jeho návštěva podle všeho skončila. Položil Ramoji ruku na rameno. Pravděpodobně ji už nikdy nespatří. Možná ji na okamžik zahlédne v davu během Obřadu, pokud se mu tedy naskytne příležitost, aby se tam objevil. On se ale raději přišel rozloučit sem. Ona to jen nesměla vědět.

Opět se k němu otočila, s omluvným úsměvem na rtech.

„Ještě jsem si nezvykla na myšlenku, že tu zůstanu bez vás.“

Rime se pousmál. „Nebyl jsem tu tři roky.“

Přesto chápal, jak to myslela. Ramoja patřila k An-Elderinům. Když matka zemřela, ztratila Ramoja nejlepší přítelkyni. Tušil, že nikdy úplně nezapomněla. Nemohl říct nic, co by ji utěšilo.

„Beztak jsme sem nikdy neměli chodit,“ podotkl. „Ten plán byl od začátku odsouzený k neúspěchu.“ Vlastní otevřenost ho překvapila. Možná ji způsobil fakt, že se jeho a Ramojiny cesty rozcházely. Možná ji způsobil svoboda plynoucí z vědomí, že nikdy nebude kráčet v babiččiných šlápějích. Nevěděl, ale pokračoval.

„Rada sem poslala Ilume na tak dlouhou dobu proto, že je to tu nejbliž Ravnhovu. To není žádné tajemství. Ale kolik svatyň Vidoucího se podařilo v Ravnhovu založit?“

Ramoja se opatrně usmála. Odpověď znali oba. Žádnou. Ravnhov byl silný. Starobylá říše a trn v oku Rady. Jediné místo na světě, které Mannfalla nikdy neovládne, přestože od sebe obě sídla leží jen několik dní cesty. Mezi nimi se ale nachází Blindból. Temné

srdce Ymslandy. Neprostupné hory, kterých se všichni bojí a raději se jim vyhýbají. Takže zatímco se jiné říše jedna po druhé podvolily Radě, Ravnhov si uchoval svou nezávislost. Už Mannfalle nic nedlužil a sílil každým dnem.

„Vyrazíme o pár dní dřív než ostatní,“ oznámila Ramoja. „Zatímco budu pryč, o havrany se postará Nora. Je připravená tu zodpovědnost převzít.“

Rime kývl. Kovářova dcera byla dost stará na to, aby se stala učednicí v havraním obydlí. Pamatoval si ji přitom jako vyděšené dítě, které se nechťelo účastnit jejich dobrodružných výprav. Třeba když se vydali zdolat vrchol Vargtindu ze západní strany...

Vzpomínal si, jak se usadil na špici, přesvědčený o tom, že je jediný, komu se podařilo vydrápat se po té svislé horské stěně. Až do chvíle, kdy přes okraj s odřenými koleny přelezla Hirka. Sedla si kousek od něj a dělala jakoby nic. Skrývala úsměv, ale jemu neunikl. Její přítomnost ho osvěžovala. Byla jediným dítětem v Elve-roi, které se mu nikdy neuklonilo ani ho neoslovilo jeho titulem. Byla jako Vetle. Rimeho původ pro ni nebyl důležitý. Klidně ho provokovala nebo posílala do Slokny — kdyby tyhle její výbuchy někdo zaslechl, stálo by ji to život. Ucítit v hrudi drobné zachvění. Viděl ætlingy umírat z mnohem malichernějších příčin.

Teď to ale nic neznamená. Už není figurkou ve hrách Rady. Našel své místo. Je už mrtvý.

ÓDINOVO DÍTĚ

Hirka seděla na bříze a hlavu si opírala o kůru stromu. Tělo měla těžké jako nůši plnou dříví. Slunce zapadalo. Barvy bledly. Drnové střechy elverojských domů splývaly s okolní krajinou. Žila na mnoha místech, ale tady nejdéle.

Vesnice ležela v dolíku, který se otevíral směrem k moři. Staří bohové se snažili palcem rozdrtit první osadníky, ale ti se coby odolní severané nenechali zlomit. Usadili se tam, kde zůstal otisk po božském prstu. Obnažení vůči moři, ale chránění modrými útesy a bujným lesem, který se rozprostíral tak daleko, kam až Hirka dohlédla; až na východ k Vargtindu. O kousek dál se nacházel Alldjup, puklina ve skalní stěně. Z ní se hřmotem neúnavně proudila Pádivá, řinula se do dolíku, kde se stáčela do moře. Z druhé strany útesů se po svahu šplhaly statky obklopené políčky. Nej hustější zástavba se nacházela na protější straně údolí, kam celý den svítilo slunce.

Vynikající polohu na svahu zaujímal Glimmeråsen, Syljin statek. Čítal spoustu budov a zabíral větší prostor než jakékoliv jiné hospodářství v okolí. Za Syljinu přípravu na Obřad utratila rodina z Glimmeråsenu neskutečné množství mincí. Dívka o ničem jiném nemluvila. Šaty, šperky, náramky na ocas a parfémy. Nový vůz s modrým lesklým nátěrem a dvířkami po stranách. Jediná dcera Glimmeråsenu se měla zařadit mezi dospělé a přijmout ochranu Vidoucího vůči slepým, a tak se nic nesmělo ponechat náhodě.

Hirka cítila, jak se jí sevřelo srdce. Těšit se na Obřad musí být tak nepopsatelně krásné. Co kdyby byla na Syljině místě ona sama? Co kdyby byla jako Sylja, jako všichni ostatní a nervozitou by ji šimralo v žaludku? Snila by o návštěvě Mannfally, o možnosti spatřit Eisvaldr, domov Vidoucího, který je prý samostatným městem ve městě, nebo slavný Rytířský sál, o hudbě a tanečnicích, o Radě a...

Rime.

Proč se sem vůbec vracel? Ilume z rodu An-Elderinů je madrou, matkou v Radě, jednou z dvanácti. Může klidně cestovat na vlastní pěst, jak to ostatně často dělává. Ze všech stran obklopená tělesnými strážci, jako kdyby se ji někdo snad odvážil napadnout. A přestože banda loupežníků by se takové chyby dopustit mohla, Hirka by si i tak vsadila na Ilume.

Rime sem přijet nemusel. Nebylo třeba, aby se tu proměňoval se znakem Rady na prsou, jako kdyby sama dobře nevěděla, že náleží do jiného světa než ona. Jako kdyby nevěděla, jak zní jeho jméno.

Rimeho obraz jí vytanul před očima. Vystrojený jako bojovník. Určitě jeho poslední výstřelek, než nadobro oblékne roucho. Všichni, které vybrali během Obřadu a vyškolili v Eisvaldru, nosili roucho učenců, dokud si sami nenašli své poslání nebo si poslání nenašlo je, jak se říkalo. Dokud nesložili Příklad. Ze škol Rady vycházeli největší znalci ve všech oborech, od válečníků po dějepisce. Mnozí ale snili o postavení augura. Stát se očima Vidoucího. Sloužit v Jeho jméně. Všichni, kdo zasedali v Radě, měli augurskou minulost a Rime je jediným vnoučetem Ilume. Pro místo v Radě předurčený osudem. Pro místo, kvůli němuž by mnozí zabýjeli.

Hirka tyhle ambice nikdy nechápala. Ani nikdy nepochopí. Neexistuje žádná píseň o Mannfalle nebo Eisvaldru, která by pro ni tyhle cíle učinila lákavějšími. Sylja snila o tom, že ji vyberou do škol, ale Hirku to nezajímalo. Družit se s Radou? Pít víno z křišťálu?

Hirka si odfrkla. Dala by cokoli za to, aby se tomu zpropadenému rituálu vyhnula.

Nebojím se!

Co se může přinejhorším stát? Třeba nic. Třeba se k Obřadu ani nedostane. Do Mannfally ani nevstoupí. Třeba ji zadrží už u městské brány a vykážou, jako šířitele morové nákazy. Nebo na ní celé město pozná, že nedokáže přimknout, a bude ukamenována. Kde jsou ætlingové, tam číhají potíže, říkává táta. Třeba ji povlečou městem za koňmi, až nebude k poznání. Uvězní ji. Budou ji trýznit nebo zkoumat coby znetvořenou bytost. Nebo ji upálí!

Zdola zaslechla zavrzání a trhla sebou. Skrz listy zahlédla tátu. Děsivé představy ji pohltily natolik, že ho neslyšela přijíždět. Vrzání koleček od křesla se smísilo s vybájenými zvuky řinčících mečů a křičícího davu. Předstírala, že otce nevidí. Kdyby zachytila jeho pohled, vyhrál by — znovu by se vydali na cestu. Nesmí se podívat. Může vyčkávat. Tady nahoře je jen listím ve větru.

Ticho prolomil silný úder sekery.

Strom se zachvěl tak, že málem spadla. Přitiskla se ke kmeni a nevěřícně zírala dolů. Táta zvedl sekeru, aby řal ještě jednou. Pomátel se snad?

Bříza se znovu otrásla. V horní části těla měl táta neskutečnou sílu. Uzvedl zároveň Hirku i Sylju, jako nějaké klacíky. Tři zdraví muži by se mu nevyrovnali. Strom padl po pouhých čtyřech úderech. Přesně jako v Alldjupu. Tenhle den stromům nepřál.

Hirka vyskočila na nohy a připravila se ke skoku. Chvíli se kývala spolu se stromem, než se začal kácet. Pak se vrhla co nejdříve na stranu a skutálela se po trávě. Bříza s více než tisícem listů dopadla na zem za ní. Hirka se rychle vzpřímila a vyplivla trávu. Otec na ni pohlédl. Nevypadal spokojeně. Ale ani rozčileně. Spíš jako by přemýšlel, jestli jí někdy úplně porozumí. Hirka si založila ruce na prsou a zahleděla se jiným směrem.

„Beztak jsem se už vracela.“

„Pojď,“ opáčil. Položil sekyru do klína a rozjel se směrem ke srubu. „Musím ti něco říct.“

Zápasil s kolečkovým křeslem a snažil se ho dostat dovnitř. Hirka mu nepomohla. To už se odnaučila. Kolečka se zasekávala o vyduté prkno prahu, což obvykle neznamenal větší problém, ale tentokrát se táta pohyboval příliš prudce. Moc s křeslem trhal. Byl příliš napjatý. Nakonec se dovnitř dostal. Následovala ho. Srub vypadal menší než jindy. Cizeji. Vzduch byl zatuchlý a plný kouře z doutnajícího ohniště. Poté co strávili celý den venku, chvíli trvalo, než si na to zvykli.

Hirka se posadila a ze zvyku začala ze stolu uklízet suché listy a zbytky po drcených bylinách. Cítila nasládlou vůni opy, ale nic neřekla. Aspoň zametl viditelné stopy. Mimo léčitelský cech Rady se rostlina používat nesměla. Táta ji prodával načerno a Hirka vždy mlčky vyjadřovala svůj nesouhlas. Jenže opa nebyla zdaleka jedinou nebezpečnou rostlinou, se kterou obchodovali. To byl také jeden z důvodů, proč strávili tolik času na cestách. Potulný kramář a jeho dcera.

A teď chce znovu vyrazit na cestu.

Nebo že by si to rozmyslel? Porazil břizu. Nikdo přece jen tak neporazí strom. Něco se muselo změnit.

Popojel na kolečkovém křesle ke stolu a přisunul Hirce misku s rybí polévkou. Byla vlažná, ale i tak jí připadala jako dar od Vidoucího. Jednou rukou hltavě jedla, zatímco druhou, zraněnou, jí táta čistil hadříkem. Nehodlala mu prozradit, že potkala Rimeho. Táta jí dal jasně na srozuměnou, že mužům nesmí věřit, takže se naučila držet jazyk za zuby. K Vetlemu ale žádné výhrady neměl. Pokud se zeptá, kam se poděla, vymluví se na něj. Nezeptal se.

„Našel jsem tě,“ zavrčel, aniž by na ni pohlédl.

„Nesnažila jsem se schovat, jestli si myslíš tohle,“ namítla.

„O tom nemluvíme.“

Potřel jí ruku mastí. Štípalo to. Otočil se k ní zády a přejel k ohništi. Zůstal stát před ohněm jako měsíc při zatmění slunce.

„Nejsi moje dítě, našel jsem tě. To není těžké pochopit, holčičko.“

Z otcových slov ji zamrazilo. Věстила nebezpečí, přestože Hirka nechápala, co jimi táta míní. Nebo to nechtěla pochopit. Jeho hlas zněl jako vzdálené hřmění. Bouře slov, před kterou se neměla kam schovat.

„Žil jsem tehdy v Ulvheimu. Dařilo se mi tam dobře. Při nákupu i prodeji jsem riskoval jen nepatrně. Daleko na severu byla moc Rady vždycky slabší. Tehdy ještě ani neexistoval léčitelský cech. Moudré ženy léčily nemoci, trhaly zuby a pomáhaly na svět dětem, aniž by na Radu kdy pomyslely.“

Zaslechla v jeho hlase stesk. Jako by mluvil o světě snů.

„V Ulvheimu ale byl jeden muž. Povídalo se, že je přimykač, ale Olve nedokázal k zemi přimknout ani mouchu. Všechnu Sílu musel propít předtím, než jsme se poznali. Kouřil opu. Věděl jsem, že je nahluchlýma ušima Rady v Ulvheimu, a i on věděl, čím se zabývám já. Nehrozily mi žádné potíže. Stalo se to časně v ylrmaně, zrovna začala doba temnoty. Dny se zkrátily a děsně se ochladilo. Takové zimy bývají jen v Ulvheimu.“

Naklonil se blíž k ohništi.

„Olve jednou přišel opilý. Požádal jsem ho, ať jde raději domů. Zalhal jsem a řekl mu, že už nic nemám, že toho spotřeboval moc. Ale on chtěl jen svézt. Sotva stál na nohou a oháněl se lahví, ale myslel to vážně. Potřeboval se dostat ke kamennému kruhu v Sigdskau. Na rozkaz Rady. Celou cestu se z nebe sypal sníh a on žvanil o všech nesmyslných misích, na které ho Rada vyslala.“

Otec se pokusil napodobit Olveho zastřený hlas: „Netýká se to jen tohohle kruhu. Každý kamenný kruh ve všech říších Ymslandy se dnes v noci kontroluje, pokud tedy všichni havrani proletí bouří. A proč?“

Hirka nevěděla, jestli chce znát odpověď, a tak mlčela a dál se nimirala v rybí polévce.

„Protože zaříkavač kamene pocítil proud Síly. Bájl o tom, že staré kamenné dveře jsou opět otevřené. Že jimi něco prošlo.“

Cítla, jak jí na pažích vstávají chlupy. Kamennými kruhy prý v minulosti procházeli slepí. A mohli jimi projít znovu. Proto se vykonával Obřad. Na ochranu. Ale to se jen tak říkalo. Slepé nikdy nikdo neviděl. Nejmíň stovky let. Už neexistovali. Pokud vůbec někdy ano.

„Olve tvrdil, že není žádná pověřivá ženská. Tmy se nebál. Zeptal jsem se ho, proč si nemůže vzít vůz a jet sám, ale na to mi odpovědět nedokázal, zbabělec. U kruhů pak v temné noci vrávorál mezi kameny, k smrti opilý. Za sebou táhl meč. Přízrak muže na lovu nestvůr, které měl přikázáno zabít. Statečně bojoval se stíny, dokud se nesvalil na kámen a nezačal chrápat.“

Teď to přijde, pomyslela si. Vycítila, že za chvíli bude vyřčeno to, co nechce slyšet. Vycítila to jako zvíře. Vzduch ve srubu zhoustl a svět se téměř nesnesitelně smrškl. Táta zvolnil tempo vyprávění. Možná taky zaváhal.

„Nevím, co mě přimělo, abych se tam porozhlédl. Asi nepříjemný pocit v břiše? Někdo vyslal své poskoky v počasí, že by psa nevyhnal, aby zkontrolovali Vidoucí-ví-co, a Olve nebyl ve stavu tu práci vykonat. A tak jsem si prorážel cestu sněhem, kolem kamenů. Jen abych se podíval. Pro jistotu. A pak jsem našel tebe. Byla jsi jen pár dní stará. Někdo tě zabalil do přikrývky, která splývala se sněhem. Skoro tě nebylo vidět. Bledý obličejík o velikosti mojí pěsti, v říší mrazu. Zapadala jsi sněhem, ale neplakalas. Jen jsi zvědavě koukala velkýma zelenýma očima.“

Polkla mdlý kousek ryby, který se jí málem vrátil do krku. Chtěla vstát, ale tělo jí ochablo. Nevěřila vlastním uším. Táta není... její táta. Mluvil dál. Možná zapomněl, že tu Hirka sedí.

„Na světě není nikdo, kdo by přenechal kojence nalitému hlupákovi, jako je Olve. A tak jsem toho opilce naložil na vůz a tebe

popadl do náruče. Oba jste celou cestu zpátky spali. Olveho jsem zavezl domů, jeho milostnice se o něj postarala. Tebe jsem vzal s sebou. Probděl jsem celou noc, s tebou v jedné ruce a s mečem ve druhé. V každém koutě jsem viděl Kolkaggu. Slyšel jsem ji, když venku vyl vlk. A když větve škrábaly o zeď. V Ulvheimu je taková zima, že by se i Kolkagga raději v půli cesty obrátila, říkával v pivnici Jon. Já si tím ale nejsem tak jistý. S těmi stíny Vidoucího jeden nikdy neví.“

Prudce se k Hirce otočil.

„Víš, že na povídačky moc nedám, holčičko. Ale čemu to pomůže, když je svět takový, jaký je? Neměl jsem na vybranou. Jestli měla Rada na výplatní listině vícero opilců, mohl se příběh o kamenných kruzích a netvorech rozšířit. Všichni by pak zpozorněli. Nemohl jsem vychovávat bezocasé dítě!“

Dotkla se jizvy naspodu zad, jako by se právě popálila. V tomhle se pletl. Ocas měla! Jako kojeneček nebyla bezocasá.

„Vlci...“ Polkla. Nedokázala promluvit. „O ocas mě připravili vlci. Říkals...“

„Co bych si jinak, do Slokny, počal?“

„Ale jizva...“ Knedlík v krku rostl a bolel.

„To je moje práce!“ zakřičel, jako by to byla Hirčina vina. „Vyřezal jsem ti do zad stopy po zubech. Nebylo to snadné. Muselo to vypadat opravdově. Naříkala jsi. Přikryl jsem ti ústa dlaní. Jinak bys vzbudila půlku města!“ V ohnivém září měla tátova pokožka temně rudou barvu.

„Promiň...“ Na víc se nezmohla.

Sledovala, jak se otci křiví obličej. Jako kdyby ho uhodila.

„Tak už to chápeš, holčičko? Chápeš, proč musíme odjet?“

Hirka se nechtěla dívat. Sklopila zrak a zahleděla se na zežloutlý vlčí zub, který jí spočíval na hrudi. Nosila ho kolem krku celý život. Jako vzpomínku. Vzpomínku na něco, co se nikdy nestalo. Falešné znamení odvážného lovce, koupené za měďák u stánku

na tržišti? Musel poznat, na co se chce zeptat, protože znovu zahřimal.

„Přišlaš na svět bez ocasu, v kamenném kruhu u Ulvheimu! A neumíš přimknout. Nevím, odkud pocházíš ani co jsi zač, ale v každém případě odsud odjedeme. Jestli jsi bezocasá... Ódinovo dítě...“

Poslední dvě slova ji šlehla přímo do srdce.

„Jestli jsi menskr, Rada to při Obřadu zjistí. Jsi ale moje dcera a já Olveho práci nikoho dokončit nenechám. Nebudu nic riskovat.“

Přestože mu hlas nyní znějněl, chápala, že není o čem diskutovat. Celé jí to přišlo neskutečné. Rozesmála se, ale neznělo to přirozeně.

„Už jsi někdy viděl Ódinovo dítě, tati? Slyšel jsi vůbec o někom, kdo ho viděl? Projeli jsme Foggard křížem krážem a nikdy...“

„A nikdy jsme nepotkali bezocasé, co nedokázali přimknout? Co byli zeměšlepi?“

Hirka na něj pohlédla. Je teď její nepřítel? Proč jí tolik ubližuje? Těkala pohledem a snažila se vzpomenout si.

„Ten obr ve Frossabu měl jenom pahýl.“

„Ocas mu uřízla ženská. Přistihla ho s jinou.“

„Ty tři dívky na trhu v Arfabu, co měly...“

„Byly to síly z Urmunai. Nepoutají se slibem k žádnému muži, protože svůj život zasvěcují tanci. Podle zvyku si přivazují ocas k zádům.“

„Olve! Říkals, že Olve nedokázal přimknout.“ Hirka už byla zoufalá.

„Samozřejmě že dokázal. Jen už nebyl ve stavu, aby toho nějak využil. Přestože ho v mládí vybrali během Obřadu a mnoho let se učil v Eisvaldru. Hirko...“

„Nejsem Ódinovo dítě! Měla jsem maminku!“

Otec zavřel oči. Tušila, kam se řítí, ale odmítala zastavit.

„Měla jsem maminku. Maiande.“

„Pamatuješ si na ni?“ Jeho hlas zněl jinak. Skoro pohrdavě. Ale jeho předpoklad byl správný. Nepamatovala se. Věděla jen to málo, co jí vyprávěl.

„Maiande byla ulvheimská dívka, se kterou jsem... se nějakou dobu vídal. Vyráběla mýdlo a v hostincích ho prodávala mužům se slabou vůlí. Utratili víc za mýdlo než za pivo. Čistější opilce aby pohledal.“

Jeho slova ji tížila jako kameny. Jeden těžší než druhý. Brzo ji úplně zavalí. Přiměla se vstát. Na okamžik jí připadalo, že je tam jen na návštěvě. Jako by táta byl někdo cizí. Prolhaný cizinec.

Nemohla dýchat. Slova ze sebe musela tlačit.

„Ætlingové se rodí bez rukou a nohou! S mocnou i mizivou Silou! Není jisté, že —“

„Ne,“ přerušil ji. „Není to jisté. Nic není jisté, ale já si netroufnu postavit se Radě a být tím, kdo do Ymslandy přivedl plíseň.“

Plíseň... Ódinovo dítě. Mensker. Rozséváč zřekázy.

„Babské povídačky!“ vykřikla. Použila jediný výraz pro žvásty, o němž věděla, že mu otec bude rozumět.

Vzduch. Potřebuje na vzduch. Rozrazila dveře a nasála vzduch do plic. Jako by dlouho vůbec nedýchala. Slyšela za sebou tátův hlas, ale slova nevnímala. Jen šla. Už to není jako dřív. Je upoutaný na křeslo a nemůže ji nijak zastavit. Ani se vydat za ní. Zrychlovala. Přeskočila padlou břízu a rozběhla se.

Netušila, kam běží ani od čeho utíká, ale cítila nutkání běžet. Večer byl temný. Všichni se zdržovali doma. Nikdo ji nespatri. Je neviditelná. Přízrak. Netvor.

Ódinovo dítě.

Neexistuje, a to ji pohánělo do běhu. Ale uvnitř ní stále žilo něco, co si uvědomovalo, že ji do obličejů šlehají větvičky a listy a že se blíží k Alldjupu. Že se něco stane. Náhle se jí do čehosi zachytila noha a ona spadla. Ležela a lapala po dechu. Vzduch byl těžký. Špatně se jí dýchalo. Věděla, že by měla vstát.

Zem před ní byla porostlá mechem páchnoucím hnílobou. Je součástí země. Larvou. Hmyzem, který se plazí a mizí v otvůrcích mechu. Navždy. Sledovala lesní půdu až k místu, kde mizela za černým okrajem, který ohraničoval Alldjup. Průrvu, v níž jen před několika hodinami málem přišla o život.

Mělo to tak celou dobu dopadnout? Je to trest Vidoucího za to, že přechytračila smrt?

Můžou bezocasí umřít? Můžu umřít já?

Hirka prudce zavřela oči. Snažila se vyhnat z hlavy všechno, co slyšela, ale neúspěšně. *Nejsi moje dítě, našel jsem tě.*

Kousla se do paže a zdusila výkřik. Nevyjekla bolestí. Vyjekla, protože si uvědomovala, že se chová jako divoké zvíře. Otevřela oči. Na předloktí zůstaly rudé otisky zubů. Čekala snad něco jiného? Myslela si, že se jí kůže proměnila v kámen?

Co ví o bezocasých?

Že neexistují...

Ódinovy děti jsou mýtus, stejně jako slepí. Stará báchorka. Nevěří pohádkám. Táta je hlupák!

Ale proč se koná Obřad?

Obřad měl sloužit jako ochrana před slepými. I když se jednalo o prastarou tradici, kdysi slepí přece existovali? Copak ona sama nepřikládala novorozencům mince na oči? Copak jim nenechala skanout do úst pár kapek krve, aby jejich matky uklidnila? Takové jsou zvyky. Tak se to dělávalo vždycky. Snad ne úplně bezdůvodně? A pokud existují slepí, existují možná i Ódinovy děti?

Ódinovo dítě. Menskr. Embling. Plíseň... Poslední označení bylo nejhorší. Zraňovalo nejvíc. Slyšela ho už dřív, jednou před pivnicí. Kolgrimův otec obvinil Železného Jarkeho, že se spustil s jeho dcerou. Jarke opáčil, že to by radši líhal s plísní. Zaplatil za to dvěma zuby.

Hirka si opřela čelo o kolena a rozbřečela se. Tak tohle tedy ona je. Nadávka. Ohavnost. Neprohlédnou to snad všichni? Obzvlášt

až dojde na Obřad. V její unavené mysli zapadly všechny dílky na své místo. Proto nikdy nedokázala přimknout. Proto celý život vandrovali. To byl ten důvod, proč se táta vždycky držel stranou od ostatních. Nešlo jen o nezákonné bylinky. Měl strach. Měl strach, co by se stalo, kdyby někdo zjistil, co je Hirka zač. *Ætlingové znamenají potíže.*

Zachvěla se. Na tváři ji studily slzy.

Co když Vidoucí při Obřadu zjistí, že není z Ymova plemene? Rada ji potrestá. Upálí! Co se stane tátovi? Muži, co se ujal plísně? Zabijí ho?

Ne!

Nic se mu nestane. Ani jí. Není žádný hmyz! Je z Ymova plemene! Silná holka, která zvládne to, co musí. Tak tomu bylo vždycky.

V mechu si všimla povědomého tvaru. Košík. Nechala ho tu, když se vydala zachránit Vetleho. Taková ona je. Statečná. Silná. Nebojácná. Žádné chcípé kuře!

Obřad zvládne jako všichni ostatní. A po něm budou dál pokojně žít. Budou bydlet v Elveroi a už se nikdy nikoho nebudou bát. Díky Obřadu získá, co potřebuje. Domov. Místo ve světě.

To je řešení. Tak se to musí stát.

Pocítila nečekaný klid. Byla unavená. Zaslechla zvuk křídel. Před ní přistál havran. Natočil hlavu na stranu a chvilku na ni zíral. Pak popošel ke košíku a velkým zobákem se pustil do chleba.

Havran. Skoro jako Vidoucí sám. Šťastné znamení, to vědí všichni, pomyslela si, ale pak si uvědomila, že na znamení nevěří. S otcem rozdali mnoho amuletů se znakem havrana, které měly novým majitelům pomoci v boji s nemocí. Někteří umřeli, jiní ne.

Zavřela oči. Lhostejnost ji na útesu ukolébala k spánku.

Zdálo se jí, že za ní přišel táta. Měl zdravé nohy, jako dřív. Jeho silné paže ji v temnotě zvedly a odnesly domů.

PRÁZDNÝ STOLEC

Co je to otec?

Učitel? Opěrná skála? Nejjasnější hvězda? Urd celý život slýchával, jak ostatní přesně takhle o otci mluví. Ale pro něj nebyl ničím jiným než rudým masem v krvi nasáklém dřevěném vědru. Jeho otec je mrtvý. Spurn Vanfarinn je mrtvý.

Tíha téhle smrti — tohohle jména — pohnula všemi jedenácti říšemi. Mannfalla se zahalila do smutku. Ztráta jednoho z dvanácti otrásla i Radou. Nemohlo to přijít v horší dobu, říkalo se.

To se mu skvěle hodí.

Spurn Vanfarinn po sobě zanechal značné bohatství a prázdný stolec v Instringinu. Urda zajímalo jen to druhé. Stál vzpřímeně a cítil, jak mu z čela do očního koutku stéká kapička potu, ale nezamrkal. Tohle je nejdůležitější den v jeho životě. Je blízko. Tak blízko. Teď se rozhodne. Teď je dokonalý. Dokonalý syn. Dokonalý nástupce.

Před ním se tyčilo deset z jedenácti členů Instringinu. Shromážděná Rada. Za ním přešlapovala celá Mannfalla. Bezhlavný dav, zkrocený horkem a smutkem. Nosička havrana se nacházela tak blízko, že se jí téměř mohl dotknout. Bubny, které provázely procesí během cesty na vyvýšenou plošinu, se ztišily. Údery pomalu utichaly. Nastal čas.

Dveře za ním se rozletěly a nebe zčernalo mořem havranů. Překvapivě tiše kroužili kolem skal. Nosička ukázala znamení

Vidoucího a vysypala obsah vědra před sebe na zem. O krok ustoupila a nechala havrany, aby se nažrali.

Spurn Vanfarinn byl jen krvavými kusy masa. Kousky, kousičky. Urda nikdy ani nenapadlo, že ho jednou spatří tak malého. Bez obličeje, bez nohou. Roztrhaného havrany. Už to není velký muž. Není velký muž. Urd potlačil úsměv. Boj skončil. Tichá válka, která probíhala od jeho dětství. Od té doby, co mu otec vmetl do tváře, že nepatří do Rady o nic víc než děvky od řeky a že jako první přeruší linii v sedm set let dlouhé řadě jejích členů.

Jediná nevýhoda otcovy smrti spočívala v tom, že už neuvidí, jak se zmýlil. Ledaže by mu tohle poznání přenesla na věčnost Síla.

Kusy otce ubývaly a zmenšovaly se. Byl pohlcen. Odnesla ho černá lesklá křídla. Pomalu, ale jistě ho pozřela. Spolu s jeho nekonečným opovržením vůči nejstaršímu synovi. Tohle pohrdání vehnalo syna do náruče temnoty, a to dřív, než dorostl k Obřadu. Do pochmurné hry, která ho stála téměř všechno. A až teď přinesla ovoce. Teď, o patnáct let později, dokáže kamenné stezky otevřít sám. Konečně dostal vše, co mu slíbili.

Znovu se přihlásila ta zneklidňující otázka. Proč teď? Proč po všech těch letech? Copak tehdy něco proklouzlo dovnitř? Neviděno? Krev, která dozrála v Ymslandě?

Nemyslitelné! Stal se silnějším. To je jediný důvod. Při Obřadu však bude mít oči otevřené. Přestože by si nikdo netroufl před ním cokoli zatajovat. Nikdo. Ani On.

Urd se otrásl. Potlačil nutkání sáhnout si na krk. Nic to není. Nic. Jen obvyklá bolest. Nákrčník přiléhal těsně jako vždy. Nikdo nic neuvidí. Jak jen nenáviděl ten neustálý strach, že někdo něco zahlédne.

Tlukot bubnů opět zesílil. Havrany zavolali zpět. Na skále zůstala jen rudá skvrna. Smísila se s tmavšími odstíny zaschlé hnědé krve po stovkách generací členů Rady, kteří odsud odešli na věčnost.

Přichystal se. Rada a Vidoucí zvolí nástupce do Instringinu. Tohle je nejlepší chvíle, jak zvýšit svoje šance. Každý člen za ním přijde a vyjádří mu soustrast. Polkl. Druhým v řadě je Tyrme Jekense. Jeho rod se o Vanfarinny moc nezajímal, ale Urd měl schované eso v rukávu. Tyrmeho bratr jim dlužil pěknou sumu peněz.

Tyrme mu podal ruku a pronesl několik soucitných slov. Urd poděkoval, naklonil se k vysokému muži a zašeptal: „Všechny závazky k mému otci samozřejmě zemřely s ním.“

Tyrme se na chvíli zatvářil překvapeně, pak ale poděkoval a šel dál.

Těžko odhadnout výsledek, ale udělal, co mohl. S dalším, kterého chtěl ovlivnit, to bylo o poznání jednodušší.

Miane z rodu Fellů zasedala s otcem v Radě tak dlouho, kolik bylo Urdovi let. Měli se Spurnem hezký vztah a Urd si v jejích očích všiml něčeho nezvyklého. Byla do otce zamilovaná. Nebyl si tím jistý, a navíc se stěží jednalo o opětovaný cit, ale musel to zkusit. Když mu Miane podávala ruku, zarudlé oči se jí leskly. To ho povzbudilo. Usmál se na postarší ženu a zašeptal: „Otec mi prozradil, že jeho jediným životním neštěstím bylo, že jste nemohli být spolu.“

Okamžik na něj nevěřicně zírala, pak zavřela oči a přiložila si Urdovu ruku na čelo. Namlouval si, že cítí, jak ho její znamení Vidoucího pálí do dlaně. Usmál se. Už je skoro tam.

HÁDANKA

Jen na délku paže od Rimeho prosvištěl nočním lesem havran. Než tlukot křídel utichl v temnotě, pocítil na tváři jemný závan. Přežehnal se znamením Vidoucího.

Kousek odsud leželo na zemi nějaké stvoření. Rime se zastavil. Sevřel jílec meče a přitom se ujistil, že les už nikoho jiného neukrývá. Měsíc tvořil jen tenký srpek, skoupý zdroj světla. Vytušil pohyb. Vítr si pohrával s větvičkami. Výr noční ze sebe vydal táhlý nářek, který zůstal bez odpovědi. Jinak žádné známky života. Rime byl sám. Kromě stvoření, které bez hnutí spočívalo v mechu. Vydal se blíž. Štíhlá. Rudovlasá. Dírou v kalhotách prosvítalo odřené koleno. Hirka.

Ucítil záchvěv neklidu, přidřepł si a položil dívce ruku na záda. Dýchala klidně. Rýha v mechu prozrazovala, že klopýtla a podklouzla. Měla špinavý obličej a na sobě obnošený svetr, ale nepamatoval si, že by ho někdy viděl bez děr. Zdála se být v pořádku. Až na ruku, kterou si ovšem zranila už dřív. Přešel palcem po ráně. Lehce v ní zacukalo. Hloupá holka se srdcem vlka.

Patrně zachránila Vetlemu život. Vyděsilo ji to snad víc, než přiznávala? A pak se sem vrátila, aby čelila strachu? Nedávalo to smysl. Rozhlédl se. Hned vedle ležel převržený košík. Utíkala. Před někým nebo před něčím.

Věděla to? Viděla ho?

Ne. Ovšem že ne. Byl opatrný. Cvičil v travnatém dolíku na vrcholu Vargtindu. Tam byla Síla nejmocnější. Tu cestu by zvládl jen málokdo, a kdyby se přece jen někdo oproti očekávání objevil, slyšel by ho už z dálky. Nehledě na to, že by dotyčný stejně nechápal, co vidí. Tělesný strážce procvičující bojovou techniku. Válečník. Ten, co mává mečem. Nic zvláštního. Nejjistější by pochopitelně bylo držet se během pobytu tady zpátky, ale má své povinnosti. Musí věnovat čas tomu, aby se zlepšil. Aby...

Aby se vybnul Ilume.

Ilume se dnes večer vrátila z mise, která podle jeho předpokladu znamenala poslední zpola přátelské pozdravení mezi Ravnhovem a Mannfallou. Mezi severem a jihem. Zahlédl, jak přijíždějí vozy, ale cvičení nepřerušil. Odložil návrat domů, dokud nevyjde měsíc. Dokud si babička s jistotou nepůjde lehnout. Slabý. Nehodný. Vědomí se mu vysmívalo.

Sova opět zanaříkala. Musí dostat Hirku domů, než se dívka nachladí. Ležela na boku, takže si ji jednoduše překulil do náruče. Zašátral po ocasu, ale pak si vzpomněl, že o něj jako dítě přišla. Tak to bylo ještě snazší. Košík nevážil skoro nic a lehce mu spočíval na prstech. Vydala zvuk podobný zavrčení a hlava se jí svezla na jeho hrud', ale neprobudila se.

Kdekoho by zajímalo, co se stalo, ale Rime nad tím přestal hloubat už dávno. Byla o tři roky mladší a dostala se na všechna místa, kam se nikdo jiný neodvážil. Nepotřebovala žádný důvod, aby si zaplavala v Pádivé nebo aby v docích skákala ze střechy na střechu; jednu prošlápla a uvízla v ní, až ji chlapi museli vyprostit zevnitř.

Usmál se. Hirka je neřízená střela. Když se sem Rime s Ilume přistěhovali, bydlela v Elveroi sotva jednu zimu. Zrovna mu bylo dvanáct a nikdy nikoho takového nepotkal. Vyrůstal v Mannfalle, v domově Vidoucího, pod Jeho křídly. Přirozeně se setkával s jinými dětmi. Vždy však v doprovodu rodičů. Byly vystrojené tak,

že sotva mohly chodit. Civěly na něj mlčky a s vykulenými očima — na stejně starého kluka, který vzpřímeně seděl mezi strážci Rady a vkládal na přichozí ruku. Jako kdyby díky tomu někdo žil déle. Ani jako dvanáctiletý ve vlastní posvátnost nevěřil, ale dokud tak činili ostatní, byl jeho osud zpečetěn. Jeho povinnosti se neoddělitelně pojily se zástupem toužícím po požehnání.

Příchod do Elveroy představoval únik, v nějž nikdy nedoufal. Malá osada, daleko od chodeb Eisvaldru. Elverojské děti byly špinavé. Při hraní se občas zranily. Krvácely. Ale žádné z nich tolik jako Hirka. Kolgrim chtěl tu novou holku srovnat jako první. Málem ho zbila jako psa, a to byl pro Kolgrima úplně nový zážitek. Nesahala mu ani po krk, ale pohybovala se hbitě jako divoká kočka.

Rime je zastavil. Chovala se divoce jako berserk, a to ho přimělo, aby se vrhl mezi ně. Pěstí ho zasáhla do spodního rtu. Okusil svou vlastní krev. Nebylo to poprvé. Syn z urozené rodiny umí zacházet s mečem a začíná s výcvikem, jakmile se naučí chodit. Bylo to však poprvé, co na něj vztáhla ruku živá bytost mimo zdi Eisvaldru. Osušil si krev a pohledem těkal mezi rudou tekutinou na ruce a stejně rudými vlasy dívky, která ho uhodila. Uškříbla se a pokrčila rameny, jako by si za to mohl sám.

Pamatoval si, jak se ve strachu ze svědků rozhlédl. Pokud by se to doneslo Ilume, Hirka by v lepším případě přišla o ruku, v horším o život. Ať už by byl trest jakýkoli, tohle nezkroutné stvoření by od něj odtrhli. To se nesmělo stát. A tak uzavřeli pakt, posvátný a zpola nepřátelský, jak to umí jen děti, a zůstalo to mezi nimi. Toho dne začal závod o značky, který je od té doby už několikrát málem zahubil. Plavali, dokud se skoro neutopili, šplhali, dokud si nezlámali prsty, skákali, dokud se málem nezmrzčili. Ani jeden z nich nechtěl být horší než ten druhý. Tolik zapálení, tolik bolesti. A vše pro značky. Bezenné zářezy, které ukazovaly stav jejich nekonečného zápasu. Ale Rime si nevzpomínal, že by Hirku kdy viděl brečet.

Shlédl na hubené tělo, které mu spalo v náručí. Dívka měla roz-
cuchané vlasy a rozbolavělé ruce. V mokřích stopách na obličejích se
zachytila hlína. Nesl ji tiše lesem. Nejsnazší by bylo ji probudit, ale
rád ji ve spánku pozoroval. Měla tak bezelstný výraz. Bez přetvářky.
Přál si, aby jí ten výraz zůstal. Navíc tušil, že se Hirka naštve, až se
probudí a zjistí, že ji nese jako dítě.

Usmál se. Nechal stromy za sebou a vydal se po hřebeni k Elve-
roi. Spícímu domovu, který brzo opustí navždy. Mezi ovocnými
keři se dolů k osadě táhla mlha. Slyšel jen vzdálený hukot Pádivé.
Bylo tu vždycky tak krásně?

Má cesta je daná.

Přítáhla se k němu blíž. Jak vzbudí Thorralda, aniž by probudil
Hirku? Nemůže přece vejít rovnou do srubu...

Povšiml si stínu, který se hýbal nahoře na hřebeni. Instinktivně
se s Hirkou v náručí přikrčil. Co ho to napadlo? Je přece v Elveroi,
tady nejsou žádní nepřátelé, žádná nebezpečí. Znovu se napřimil.
Stín se změnil v širokoramenné stvoření s... koly?

Thorrald. Otec Hirky, v tom divném vynálezu vyrobeném z kol
od vozu a z oceli. Jeden z kovářových geniálních nápadů. Židle,
v níž se Thorrald bez pomoci druhých může pohybovat. Přinej-
menším uvnitř domu. Venku to bylo něco trochu jiného. Od srubu
muž urazil pořádný kus, ale jízda po trávě mu zjevně dělala potíže.
Z jeho pohybů číselá panika. Rime mu vyšel naproti.

Když je Thorrald zahlédl, zřetelně se mu ulevilo. Trvalo to ale
jen okamžik, pak mu oči potemněly.

„Dej mi ji!“ zavrčel a rozpažil své mohutné ruce.

Rime byl zvyklý vídat v cizích očích strach a žádostivost, ale tady
se jednalo o jiný druh obav. Takové, které neznal.

„Spí,“ zašeptal. „Našel jsem ji u Alldjupu.“

Nezamýšlel to jako otázku, ale byl si vědom, že to tak vyznělo.
Thorrald upřel pohled na Hirku a ramena mu poklesla. Unaveně
si přejel rukou přes obličej.

„Má... měla to těžké.“

Rime pokračoval bez odpovědi směrem ke srubu. Za sebou vnímal vrzání kolečkového křesla. Noc byla chladná. Ani jeden z nich už nepromluvil. Na skalní římse se ze tmy vylouppl obrys roubenky. Chatrč. Dvacet let tam stála netknutá, od té doby, co ji radní stráž zapálila a jejího zločinného obyvatele odvěkla s sebou. Vítr stavení zachránil, ale nikdo se tam neodvažoval. Ani aby tam bydlel, ani aby ji strhl. Vidoucí přece chtěl, aby shořela. Vzdychl. Vidoucí měl mnoho záměrů, ale postavit či zbořit nějaký dům k nim patřilo jen těžší. To Thorrald a Hirka očividně pochopili taky.

Sehnul se a vešel dovnitř. Hirka ho v náručí tížila, až se v něm rozlévala sladká bolest. Ohniště žhnulo. *Copak dnes v noci nikdo nespí?*

Místnost byla malá a až moc vyhřátá. Zdi byly zakryty policemi se džbány, krabicemi a lahvemi všech velikostí a tvarů. Čaje, kam oko pohlédlo. Na šňůrách u stropu visely sušené bylinky a vzduch voněl mátou a exotickým kořením. Až příliš exotickým, pokud se zvěsti zakládaly na pravdě. Rime zaslechl, že Thorrald prodává rostliny z černé listiny, ale před Ilume se o tom nikdy nezmínil. Byla to další věc, kterou chtěla mít Rada pod kontrolou. On však pochyboval, že by jí Vidoucí věnoval jedinou myšlenku.

Thorrald nasměroval Rimeho do ještě menší postranní místnůstky s krásnou dřevěnou postelí. Řezba ve štítu zobrazovala louku posetou květy a od středu ke stranám se rozpínala ptačí křídla. Thorrald se proslavil nejen léčivými čaji a amulety pro štěstí. Byl také zručným řezbářem. Právě kvůli tomuhle umu přišel při nehodě v Glimmeråsenu o nohy.

Všiml si, že rohy postele jsou sesazené bez použití hřebíků, aby se postel dala lehce rozložit a zase složit. Že by někdy potřebovali místo pro jiné věci? Záviděl jim. Jen pomýšlení na takový život. Dvě skromné místnosti, všechnen majetek na dosah ruky. Ti, s ni-

miž by bydlel, by vždy byli jen pár kroků od něho. Úplně jiný svět než sídlo An-Elderinů doma v Mannfalle. Přisahal by, že tam jsou pokoje, které ještě nespatriil. Kdyby na jednom konci zakřičel, na druhém by ho nebylo slyšet. Až na to, že se vždy někdo zdržoval v jeho blízkosti a dohlížel, jestli něco nepotřebuje.

Utěšoval se, že se k takovému životu jednou provždy obrátí zádý. Teď je to jiné. Tři roky nespál v hedvábí a už nikdy nebude. Bude následovat Vidoucího po svém. S Radou skončil. Napořád.

Postavil košík na podlahu a Hirku položil do postele. Nechal jejího otce, aby dívce rozvázal boty a přikryl ji. Bylo příjemné, že mohl opět zvednout ruce, únavu ale necítil. V posledních letech nosíval těžší závaží, než byla Hirka, a také po mnohem delší dobu.

V téhle noci, pro Thorralda a Hirku z jakéhosi důvodu obtížné, si připadal jako vetřelec, a tak vykročil ke dveřím.

„Vrátil ses, Sóne-Rime?“ ozval se za ním Thorrald.

Titul ho tížil na prsou. Potomek urozeného rodu. Slovíčko, které vytvářelo propast mezi ním a všemi ostatními. Opět se otočil k Thorraldovi.

„Když mi bylo dvanáct, sešil jsi mi dvanácti stehy ránu na předloktí. Ilume jsi nic neprozradil. Byl jsem jen Rime. Pořád jsem jen Rime. A nejsem tu, abych zůstal. Budu následovat Ilume do Mannfally.“

„Nu ano, opustí nás...“ Thorrald si rukou několikrát přešel po lebce. Znělo to jako smirkový papír.

„Většina ostatních má aspoň tu slušnost předstírat zklamání,“ podotkl Rime a usmál se.

Thorrald mu úsměv oplatil a opřel se rukama o stůl. Byly tak silné, že by uzvedly vola. Na předloktí měl tetování. Drobnou květinu, ne větší než článek prstu. Modrou barvu zesvětlil čas a okraje vybledly.

„Dáš si něco k jídlu? Máme polévku z halibuta. Prostý pokrm, ale čerstvý.“ Thorrald se otočil k ohništi a škrábl naběračkou o dno

kotlíku. „Za chvíličku je ohřátá.“ Jeho hlas prozradil, že ve skutečnosti si společnost nepřeje.

„Je to od tebe hezké, Thorralde, ale musím se vrátit,“ odpověděl Rime, nicméně k odchodu se neměl. Thorrald na něj zíral. Rime v jeho pohledu zahlédl stejnou ostražitost jako u Hirky. Odměřenost. Už ho neznají. Už není jedním z nich.

„Tak co nás čeká, Rime? Nás obyčejné smrtelníky? Chystá se válka?“ Thorrald se naklonil nad stůl. Rime se poškrábal na nose, aby skryl úsměv. Thorraldova přidrzlá otázka překlenula vzdálenost mezi nimi a on si ten pocit vychutnával.

„Ravnhov a Mannfalla chřestí zbraněmi. To dělaly vždycky,“ řekl Rime s větší jistotou v hlase, než jakou cítil.

„Chřestí zbraněmi?“

„Z toho nikdo neumře, Thorralde.“

„Možná nikdo z vás.“ Thorrald se zase opřel. Odstup se vrátil. Rime vstal. Dal by mnoho, aby tady mohl zůstat navždy. Povídat si o počasí a větru. Další ráno vstát a pustit se do opravy spálených částí střechy, spolu s tímhle mužem. Ale ani tenhle svět mu nepatřil.

Thorrald se ponuře usmál. „Díky, že jsi přišel, Rime. A za Hirku.“

„Ona tu pro mě byla vždy,“ opáčil Rime.

Thorraldovy oči se rozšířily natolik, aby odhalily překvapení i podezřívavost. Celou dobu se stranil ostatních a držel Hirku u sebe, jako poklad. Netušil, kolik času spolu strávili, a možná to mělo zůstat nevyřčené. Už to ale nic neznamená. Je to pryč.

Rime vyšel ven a zavřel za sebou dveře. Nohy ho zavedly k okraji travnaté skalní stěny, kde se zastavil a hleděl na ztemnělou Elverou. Poslední tři roky ho naučily smířit se s pomíjivostí. Prvním poselstvím Vidoucího. Nic není dokonalé. Nic netrvá věčně. Přesto cítil smutek nad tím, co za sebou zanechává. Opustil víc než jen Radu. Víc než mannfallské rody, víc než Ilume.

Na střeše srubu zakrákal havran. Krákání připomínalo chraptivý smích mudrce. „Co-jsem-říkal? Co-jsem-říkal?“ Kdo ví, co havran říká, zní jedno staré blossomské přísloví. Tohle je druhý havran, kterého dnes v noci zahlédl. Znovu naznačil znamení Vidoucího. Přes život prožitý pod Jeho křídly nevládl Rime mocí rozumět řeči havranů. Kdyby to uměl, možná by mu havran poskytl radu. Protože zítra se musí tvář v tvář postavit Ilume, matce své matky, jedné z nejmocnějších žen světa.

Zhluboka se nadechl, překročil pokácenou břizu a vydal se dolů do údolí.

SOUBOJ

Hirku probudil křik racků za odlivu. Přešla k oknu a rozrazila okenice. Bylo časné ráno. Rybáři postávali na pevnině hluboko dole u mola. Zpracovávali úlovek, obklopení kolem kroužícími nenasatnými ptáky. Ryby ve škopcích sebou bezmocně mrskaly. Bělavé moře se táhlo do dálky. Jen několik stříbrem lemovaných mraků prozrazovalo, kde se ukrývá slunce.

Na pažích jí z větru naskočila husí kůže. Na Glimmerásenu měli v oknech malovaná skla. Hirka měla místo okna díru ve zdi, což bylo mnohem lepší. Mohla odsud cítit vůni nadcházejícího dne. A vidět všechno ve skutečné podobě. Sklo vše jen zkreslovalo. Jako ve snu. O něčem se jí dnes zdálo. Jak se vznášela lesem. O havra-
nech. O... Rimem?

Realita ji pohltila jako pach shnilé ryby. Tíživá nevolnost nahore v žaludku. Táta není její táta. Našel ji. Sebral ze země. Odnesl s sebou. Jako neobvyklý kámen nebo vraní peříčko. Je odloženec. Vyvrženec. Nepochází z Ymova plemene.

Ustoupila od okna. Křečovitě se chytila sloupku postele a snažila se přivolat zpátky nevědomost, která ji ještě před chvilkou obklopovala. Ranní zapomnění. Osvobozující prázdnotu před opravdovým procitnutím. Protékala jí ale mezi prsty jako písek. Vzpomínala si.

Utekla. K Alldjupu. Klopýtla. Košík a havran. Usnula. Táta asi musel zajít pro pomoc k Železnému Jarkemu, aby ji donesl domů. Jako bezmocné dítě. Jako by byla Vetle. Sklopila zrak.

Ruku měla ovázanou bílým obinadlem. Těsná košile se jí během spánku přetočila kolem těla. Vypadala jako zkroucený hadr. Ostatní oblečení bylo pryč. Možná se sušilo. Půjde ven. Musí na tváři cítit vítr.

Otevřela dveře do světnice. Zrádcovsky zaskřípaly. Táta sebou na židli škubl. Popadl hmoždír a pustil se do drcení heřmánku, jako kdyby si jen zdříml. Hirka ale poznala, že si vůbec nešel lehnout. Oheň nevypadal, že by ho někdo zrovna rozdělal. Ohniště žhnulo. Na stole se chaoticky povalovaly rostliny, krabice, džbány a masti. Otec pracoval celou noc.

„To je všechno?“ zeptal se chraplavě a kývl ke košíku na stole. Dovtípila se, že se rozhodl brát dnešek jako úplně obyčejný den. Co čekala? Každopádně víc než nic. Překypovala slovy, která chtěla vyřknout, ale na žádné z nich si nevzpomněla. Ze stropního trámu si sundala oblečení. Bylo suché.

„Šla jsem skoro až ke Gardské tůni,“ podotkla a přitom si natahovala kalhoty. Díra na koleně se zvětšila. To počká. „A potkala jsem Rimeho,“ dodala. Zaslechla ve svém hlase vzdor, ale jestli táta nechce přiznat, že se všechno změnilo, tak to musí udělat ona. Letmo na něj pohlédla, ale nereagoval. Ani náznak nevole.

Když už ji ticho příliš tížilo, dodala: „Našla jsem slzář.“

„Dobře. Půlka vesnice ho dneska večer bude chtít na oheň. Trochu ti ho dám. S nikým...“

„S nikým se nezdržuj, mluv co nejmiň,“ doplnila. Jejich pohledy se setkaly.

„Nedávej nic na dobré slovo. Peníze, nebo nic.“

Uřízla si kousek kozího sýra a táta jí zatím vysvětloval, kam má jít. Věděla, co si každý přeje, ale nepřerušila ho. Vrchovatě naplněný

košík naznačoval, že pochůzek bude mít hodně. Hrudní mast Ulle, vystačí jí na několik měsíců. Mátový čaj Kvitsteinovi, co měl obrovskou pec a prodával kváskový chleba celé vesnici. O peci se povídalo, že se v ní peče od dob Kvitsteinova pradědečka. Ale kvůli mouce se mu špatně dýchalo. Máta mu trochu pomáhala a v košíku jí Hirka měla dostatek až do prvního sněhu.

Táta se asi domnívá, že je hloupá jako ovce. Že nechápe, o co tu jde. Tohle je její poslední pochůzka po Elveroi, a on jí o tom nehodlal říct. Zase se vydají na cesty. Jak to bude s otcem na kolečkovém křesle probíhat, si nedokázala představit, ale jestli čeká, že se ho na to zeptá, tak se plete. Vložila si do kapsy vařené vajíčko, vzala košík a vyšla ven.

Oklikou obešla Glimmeråsen, aby se vyhnula rozhovoru se Syljou. Vlastně by nejraději nepotkala vůbec nikoho, ale to zřejmě nepůjde. Přiletěl havran. Kolem svatyně Vidoucího se shromáždil dav.

Dole v údolí proudila plání Pádivá, široká a neměnná, jako by jí patřil všechn čas světa. Nohy Hirku zanesly na břeh. Klekla si a naklonila se nad vodu. Hleděl na ni její vlastní poděšený obličej. Neobjevila žádný rozdíl. Vlasy měla stejně rudé. Tady trochu kratší a tady trochu delší, se stejně rozčepýřenými copy. Dalo se poznat, že není jako ostatní?

Lehké chvění vody rozložilo a zase složilo její tvář, jako by byla přízrak. Zrcadlový odraz, který existoval jen napůl. Není na těch zašpičatělých zubech něco zvířecího?

„Hirko!“ Syljin hlas proťal vzduch jako kosa.

Vyskočila na nohy.

„Kde jsi včera byla? Všechno jsi zmeškala!“ Sylja obrátila oči v sloup a chytlá ji za svetr. Hirka taktak popadla košík a už se ocitla na dřevařském mostě. Kolem kotníků se Sylje vlnily šaty. Měly barvu moře a na prsou a podél lemů vyšité jetelové lístky. Byly ještě krásnější než její všední školní šaty, a to přimělo Hirku obávat se nejhoršího.

„Přiletěl havran!“ zářila Sylja. „Dozvěděla jsem se to už včera, ale ty jsi nebyla doma! Pojd'! Budou vyvolávat dny Obřadu!“

„Teď? Dnes?“ Hirka předstírala překvapení a opatrně se pokusila vykroutit.

„Teď hned! Před ranní ceremonií. Hirko, co by sis beze mě počala?“

Sylja ji nemilosrdně vlekla na prostranství před svatyní. A tak se plán držet se stranou rozplynul. Tohle se řídit přímo do Slokny. Hirka polkla.

„Já nemůžu, Syljo, já...“

„A víš ty co?“ Sylja se zastavila uprostřed svahu za pivnicí. Vždycky se zastavovala, když měla k vyprávění něco opravdu vzrušujícího. Co vyžadovalo, aby všichni poslouchali. Oči jí hořely touhou šířit novinky. Popadla Hirku za obě ruce. „Nikdy neuhodneš, kdo přijel!“

Rime... Kousla se do rtu, aby jméno nevyslovila.

„Rime! Smrtelně vážně, Hirko! Rime An-Elderin, nikdo jiný. Před Obřadem doprovodí madru Ilume zpátky do Mannfally.“ Sylja obrátila oči v sloup. To dělávala často.

„Mannfalla, Hirko! Brzo jsme na řadě my!“ Sylja ji táhla dál. Z pomýšlení na zaplněné prostranství se Hirce udělalo nevolno. Bez Sylji by se snad mohla ukrýt ve stínu, ale...

„Upřímně řečeno, Hirko, ty bys beze mě nikdy o ničem nevěděla! Určitě jsi ani neslyšela, že si Audun Brinnvág zlomil vaz?“

„Kdo?“

„Brinnvág! Skoddský jarl. Povídá se, že v pivním opojení vypadl z okna. Ale víš ty co?“ Naklonila se k Hirce a zašeptala: „Přísahají, že na střeše někoho zahlédli. Stín!“

„Kdo přísahá?“

„Kdo! Třeba sluhové. To je přece jedno! Byl přítelem Ravnhovu. Myslím...“ Nenápadně se kolem sebe rozhlédla a pak pokračovala: „Myslím si, že ho pohltily stíny. Bojovníci, které nikdo nevidí a kteří nikdy neumřou.“

Jindy by se Hirka rozesmála. Poukázala by na logický nedostatek, že někdo viděl na střeše stín, který měl být neviditelný. A co teprve Kolkagga. Bojovníci, kteří nemůžou umřít? Všichni můžou umřít. I oni, pokud existují. Ale raději nic neřekla. Také ona sama byla něčím, co nemělo existovat. Něčím, co žilo jen v pověstech, až do včerejška.

Ulice se plnily. Obě strany cesty byly lemovány nízkými kamennými domky, se zdmi přiléhajícími k sobě. Některé sloužily k bydlení i jako krámky. Průčelí směřovala ke kameny pokrytému prostranství před svatyní Vidoucího. Bylo tam rušno. Někteří obchodníci stěhovali stánky a zboží, aby uvolnili místo pro vyvolávání.

Sylja náhle pustila Hirčinu ruku, což znamenalo, že se blíží někdo z Glimmerásenu. A opravdu, přes prostranství přecházeli Syljini rodiče, spolu se zbylým doprovodem obklopujícím Ilume a Ramoju. Rozhovory kolem dívek se ztišily v šepot. Hirce se potily ruce. Stáhla se v davu zpátky. Bylo to snadné, neboť většina ostatních se snažila prodrat dopředu.

Před Ilume však každý ustupoval, jako by před ní jel neviditelný pluh. Obličej madry zářil. Na sobě měla roucho Rady, temné jako noc, lemované zlatem. Vypadalo to, jako by se vznášela nad zemí. Následovali ji tři tělesní strážci, Syljina matka Kaisa kráčela po její levici. Ilume nemluvila. Většinu hovoru zastala Kaisa. Nasadila falešný úsměv. Držela se po boku Ilume skoro celou cestu nahoru do schodů a přitom zachytávala pohledy ostatních, aby se ujistila, že všichni vidí, jak si vykračuje po boku madry. Matky Rady. Jedné z dvanácti v Instringinu. Tak blízko Vidoucímu, jak se kdo mohl dostat.

Hirka se cítila doslova jako nahá, bezbranná. Co nejvíc se přikrčila. Sylja vyšla vstříc rodičům. Když se k ní dívka otočila zády, Hirce se ulevilo. Teď může uniknout. Měla jen jeden problém. Stála uprostřed ztichlého a nehybného davu. Pokud by se teď rozběhla pryč, všichni by se na ni zadívali. Táta si o ostatních vždy myslel

to nejhorší, a tak si i ona udržovala odstup, aniž by kdy pocítila nebezpečí. Dnes otci porozuměla. Dnes už věděla, že je jiná, proč by se měla schovávat. Ale teď nemá na vybranou. Musí tu zůstat po celé vyvolávání. Srdce se jí ještě víc rozbušilo.

Přes všechny ty hlavy před sebou nedohlédla dopředu, ale věděla, co se děje. Každý rok to bylo stejné. Toužebně se podívala na drnovou střechu, odkud stejný rituál sledovala před rokem. Ilume stála uprostřed schodiště, Ramoja kousek za ní, obě obklopené tělesnými strážci. Ramoja pozvedla havrana, který přinesl dopis z Mannfally. Dopis byl předán Ilume, jako by ho ještě nečetla. Rozvinula tenký svitek a dala se do čtení.

Naposledy, došlo náhle Hirce. Ilume opustí Elverou, povídalo se. Kdo ohlásí Obřad příští rok? Možná augur, který vede svatyni? Nebo Ramoja? Tělo jí strnulo. Příští rok? Bude tu ona sama příští rok? Čeká ji po Obřadu něco dalšího? Rozhlédla se po tvářích kolem sebe. Všichni přišli, aby se dozvěděli termín Obřadu. Pokud se uskuteční začátkem tvimany, zbývají jí dva úplňky života.

Ilumin hlas se rozléhal po celém prostranství.

„Přiletěl havran!“

„Přiletěl havran!“ jásalí všichni kolem ní s rukama ve vzduchu. Předchozí roky se Hirka sama pro sebe těm slavnostním pohybům, které vyvolávání doprovázely, smála. Dnes jí to k smíchu nepřišlo. Viděla, jak Ilume pozvedla ruku a dav se jako poslušný pes utišil, aby mohla pokračovat.

„Pečet náleží Radě,“ pronesla. Ujistění, že doručená slova nepocházejí od nikoho jiného.

Nechť vejde ve známost:

Vidoucí ochrání každého, kdo k Němu přijde.

Nechť vejde ve známost:

Jeho ruka poskytuje ochranu proti těm, co dlí v temnotách.

Slova se Hirce vysmívala. *Bezpečí, blízkost, ochrana...* Měla by se jich vzdát. Nezasluhovala si ochranu, které se těšili všichni ostatní. Ilume tiše čekala, zatímco dav souhlasně mumlal a křížil ruce na prsou do posvátného znamení. Hirce se těžce dýchalo. Snažila se ustoupit až úplně dozadu, ale obklopovalo ji příliš mnoho ætlingů.

„Přiletěl havran,“ zopakovala Ilume. „Pečeť náleží Radě. Obřad je stanoven.“

Rozbušilo se jí srdce. Teď to přijde.

„V roce Vidoucího 998 se Obřad stanovuje na heymanu. Osmnáctého pro Elverou a přilehlé osady. Slovo Rady je konečné.“

Heymana? Heymana! O Hirku se pokoušela závrať. To musí být chyba! Příští měsíc! Nemůžou posunout Obřad o celý měsíc. Rozhlédla se a všimla si, že i ostatní jsou zmatení. Mumlání zesílilo v pokřikování. Nepřekvapilo to jen ji. Jenže dav kolem ní měl úplně jiné důvody k nespokojenosti.

Jeden hlas přehlušil ostatní. Hirka se domnívala, že patří Alde-
rovi, chovateli koz ze severní strany.

„To je uprostřed sklizně! V heymaně nikdo statek a půdu opustit nemůže!“

Ilume pozvedla ruku a hluk ustal.

„Chtěl bys něco dodat k vůli Rady, muži?“ Její hlas připomínal ledové květy. Alder stál na místě, popotahoval za kšandy u kalhot a mlčel. Ostatní se srocovali uprostřed prostranství v naději, že se dveře svatyně otevřou. Možná se jim dostane vysvětlení během ceremonie? Hirka neměla v úmyslu čekat na vysvětlení a už vůbec se jí nechtělo do svatyně. Stáhla se do úzké uličky za stánky s kůžemi a přitiskla se ke zdi. Tam se částečně ukryla za hromadou kozlích kůží, zatímco ostatní se překřikovali a probírali neobvyklý termín. Obřad se vždy konal v tvimaně. Vždycky. Proč ne i tentokrát? Co si jen počne?

Její myšlenky přerušil známý smích. Vystrčila hlavu a uviděla Kolgrima a jeho bandu. Kolgrima, kvůli kterému ona i Vetle málem

u Alldjupu vydechli naposledy. Měla by mu jednu vrazit, aby už nevstal, zavrčela si pro sebe. Ve skutečnosti za to nestál. Je to jen hlupák. Vrhla se na své vrstevníky se zatátými pěstmi, kdy se mu zlíbilo, ale ona nechtěla být první, kdo si začne. Nemohla.

Ale Ódinovo dítě by mohlo...

Hirka udělala krok ode zdi. Ódinovy děti mohly. Emblingové. Mytické nestvůry s falešnými jazyky. Obyčejní smrtelníci se museli chovat, jak se sluší, ale ona už mezi ně nepatří. Je plíseň. Rty se jí bezděčně zkroutily do úšklebku.

Bez dalšího přemýšlení postavila košík ke zdi. Nohy ji nesly za Kolgrimem. Spolu s dalšími ze severního úbočí seděl na zemi a potají přežvykoval rudokořen. Zahlédl blížící se Hirku a vyškrábal se na nohy. Všimla si, že se ho na chvíli zmocnila panika. Ve tváři se mu zračilo vědomí, že utekl, když se smrk zlomil. Rychle se ale zase vzmužil a opřel se o zeď, jako by ho nic na světě netrápilo.

Hirka na něj ukázala.

„Mohls Vetleho zabít!“

Třásla se rozčilením. Opojnou směsí strachu a očekávání. Našla si cíl. Mohla dát průchod vzteku i obavám.

„Jsi tak zatracený zbabělec, že útočíš na bezbranné?“

Kolgrim se ušklíbl.

„Kdybych útočil na bezbranné, zaměřil bych se na tebe, bezocasá.“ Zasmál se vlastnímu vtipu. Ostatní, kteří ještě pořád seděli na zemi, se k němu přidali. Uchopil svůj ocas a zamával jím Hirce před obličejem.

„Takhle se používá. Ne jako žrádlo pro vlky!“ Ostatní jako na povel vybuchli smíchy. Jen kdyby tušil. Co by udělal, kdyby věděl, že nikdy ocas neměla? Že před ním stojí plíseň? Že by ho jediný polibek mohl za přihlížení ostatních proměnit ve shnilou mrtvolu? Představila si, jak by mu ten jeho bledý obličej zalil nevěřící údiv, a široce se usmála.

Kolgrim znejistěl. Zamžoural po svých kumpánech, ale tentokrát se podpory nedočkal. Čekali, co udělá. Zkusil další vytáčku.

„Možná by bezbranní měli držet při sobě?“ posmíval se. „Není načase, aby ses Vetlamě zaslíbila?“

Iben se zašklebil a další ho napodobili. Dostali, v co doufali. Hirka popošla ke Kolgrimovi. „Jmenuje se Vetle!“

„Takový krásný páreček!“ pokračoval, povzbuzován Ibenem. „Jeden bez rozumu, druhý bez ocasu!“

Hirka se ušklíbala. „Žádáš mě o ruku, Kolgrime?“ Překřížila si paže na prsou a čekala, až se mu urážka propracuje do duté hlavy. Kolgrimův úsměv zvolna povadl.

Skočil na ni. Svalili se na zem. Kutálela se s Kolgrimem a slyšela, jak ostatní křičí. Napřáhl pěst proti dívčinu obličej, ale ona ji zastavila loktem. Trefila ho do brady. Vykřikl. Snažila se osvobodit, ale Kolgrim byl výrazně těžší než ona. Zuřil. Po něčem šátral. Zdvihl ruku, která se náhle zdála dvakrát tak velká.

Kámen! Drží v ruce kámen.

Zbláznil se.

Hirka nadzvedla boky, aby ho ze sebe shodila, ale věděla, že nemá šanci. Ostatní přibíhali k místu souboje. Kámen svištěl k její hlavě. Kdosi zalapal po dechu. Někdo přímo u ní zařval. Hrubým hlasem, slovo, které neznala. Tělo se jí chvělo. Zavřela oči. Bouchnutí.

Nic necítila. Proč nic necítila? Pootevřela oči. Obkročmo na ní seděl Kolgrim a v ruce svíral jen šterk. Kámen se rozpadl na padrt. Kolgrim chvíli vypadal zmateně, ale pak mrkl na kumpány a gestem naznačil, že má v ruce nadpřirozenou sílu. Něco se stalo. Ten chraptivý výkřik.

Zatímco se Kolgrim vychloubal, Hirce se naskytl prostor k útěku. Natáhla se, aby soupeře udeřila do břicha, ale její cíl náhle zmizel. Kolgrim sebou ve vzduchu mrskl jako ryba a pak jeho tělo o kousek dál zadunělo o zem.

Hirka zamžourala. Proti slunci se rýsovala Rimeho silueta. Pokusila se vstát, ale znovu upadla. Rime si toho nevšiml, protože upřeně zíral na Kolgrima.

„To jsi pořádný chlap, když tě pouhé slovo vyvede z míry, chlapečku?!“

Iben se ze setrvačnosti zasmál, ale Kolgrim na něj rozezleně upřel své černé oči, načež ho smích přešel. Hirka pátrala pohledem v davu, co se shromáždil kolem. Všichni věnovali pozornost Kolgrimovi a Rimemu. Jen jedna osoba vyhledala její tvář. Hlosnian. Starý Hlosnian. Kameník. Zнала ho dobře. V košíku mu nesla olej.

„Hirko!“ vydechla Sylja káravě. Vedle ní stála její matka, zírala na Hirku a přitom se zakláněla. Jako by se od ní snažila co nejvíc odtáhnout, aniž by se přitom musela pohnout z místa. Pozvednuté obočí ještě prodloužilo její už tak protáhlý obličej. Rty se jí zkrivily, jako by se dívala na zkažené maso.

Sylja na Hirku civěla s tichou výčitkou. *Co to provádíš?*

Stud vehnal Hirce do tváří horkost. Rime mluvil s Kolgrimem. Hovořil tlumeným hlasem, ale Hirka viděla, jak její zachránce zatíná pěsti. Neslyšela, co říká, ale Kolgrim se při tom stahoval jako prskající kočka. Černovlasý a mohutný. S pohledem upřeným na Rimeho meč. Vyskočil na nohy a spolu s kumpány se z prostranství vytratil.

„No páni!“ vyhrkla Kaisa. Objala rukou Sylju, jako by ji chtěla ochránit. „Jaké požehnání mít tě tady, Sóne-Rime!“ Titul záměrně zdůraznila, ale nezdálo se, že by Rime Kaisu vnímal. Přešel k Hirce, která sklopila zrak a zjistila, že se vajíčko v kapse jejích kalhot rozmáčklo. Dav byl jako nestvůra s tisícem očí. Hladových, cizích, nebezpečných. A ona neměla nic, čím by se mohla bránit. Je vyvrženec.

Rime Hirce podal ruku. Stál nad ní, silnější a mrštnější než kdy dřív. Nabídl jí pomoc, protože nevěděl, že je jako mor.

„Jsi v pořád—“

„Měla jsem ho!“ přerušila ho a pak si všimla, že všem kolem poklesla brada a jen civí. Samozřejmě. Zapomněla, kdo je. Zase.
„Nemusels... Neměls...“ Vycouvala do uličky, cestou popadla košík a běžela, co jí síly stačily.

ILUME

Rime zvedl ruku a zastavil strážce. Díval se za Hirkou mizející mezi stánky. Ta holka přitahuje problémy. Včera visela nad Alldjupem a teď jen taktak vyvázla s hlavou v jednom kuse. Kdyby nebylo Hlosniana...

Hledal zaříkávače kamene pohledem, ale ten se z davu vytratil. Kvůli němu Rime doufal, že ho Ilume neviděla přimknout. Sice tím kameník zachránil Hirku, ale tváří v tvář Ilume bledly i chvályhodné důvody. Pocítil mravenčení v zátylku. Obrátil se. Ilume stála na schodech ke svatyni a shromáždění čekalo, až se dveře otevřou. Její pohled proťal dav a setkal se s jeho. Přísahal by, že se ho snažila spálit mrazem, protože tady stál v rouchu tělesného strážce. Nepokrytě, aby to poznal každý idiot.

Ilume od něj odvrátila zrak, otočila se a zlacenými postranními dveřmi, vyhrazenými pro ni a její sloužící, zmizela ve svatyni. Dveřmi vyhrazenými i pro něj. Všichni ostatní museli zůstat venku. Zhluboka se nadechl. Vyčkávání už má dost. Promluví si s Ilume a bude to mít za sebou. Přešel prostranství před svatyní. Dav se rozdělil a uvolnil mu cestu. Prohlíželi si jeho roucho. Skrývali údiv tak špatně, že mohl stejně dobře kráčet nahý. Slyšel, jak si šeptají.

Povzdech si. Vanfarinnova smrt Radu oslabilá. Ravnhov si ostří drápy. Svět se jim houpe pod nohama, ale o čem si všichni

šuškaří? O něčem jiném. Šeptají si o něm. O dědici stolce, který se stal bojovníkem.

Vstoupil do svatyně. Odolal pokušení zamířit k bráně, jíž procházeli ostatní. Vešel vchodem určeným jemu. Před rozhovorem s Ilume není třeba přilévát olej do ohně. Zavřel za sebou. Šepot davu utichl. Bylo tu temněji a chladněji. Olejové lampy na střeše vzplály. Slyšel Ramoju a Ilume z boční místnosti. Ramojin hlas zněl rozrušeně. Prošel chodbou až na místo, odkud bylo do místnosti vidět klenutou chodbou.

Ramoja pozdvihla k Ilume srolovaný dopis. Havran na jejím rameni neklidně přešlápl. Rime se domníval, že se jedná o předvolání k Obřadu, které se před chvilkou venku četlo, ale pak Ilume odhalila pravý obsah zprávy.

„Hlasovala jsem proti. Tak zní má volba.“

„Ale on...“

„To se nikdy nestane. Vzchop se, Ramojo!“

Má volba...

Týkalo se to prázdného stolce. Rada měla napilno se zaplněním místa po Vanfarinnovi. Jestli měli hodně naspěch, mohli dokonce uvažovat o jeho synu Urdovi. Není divu, že je Ramoja rozrušená. Rime by Urdovi nesvětil do opatrování ani vajíčko, natož celou říši, ale tíha rozhodnutí našťěstí nespočívala na něm.

Vyšel ze stínu a odhalil ženám svou přítomnost. Jejich rozhovor okamžitě skončil. Ramoja sklopila zrak.

„Počkám venku,“ řekla a rychle prošla kolem, aniž by na Rimeho pohlédla. Její šperky cinkaly. Zvuk v chodbě ustal a zanechal po sobě úmorné ticho. Rime s babičkou osaměl.

Pozvedla bradu a shlédla na vnuka. Obdivuhodný výkon vzhledem k tomu, že byl o hlavu vyšší než ona. Jenže Ilume nečinila velkou tělesná výška.

Za ní rozpínal svá obrovská křídla havran. Křídla Vidoucího. Ovíjela kazatelnu a vytvářela posvátný prostor pro augura mluvícího

k přítomným. Každické peříčko přivedly k životu Hlosnianovy ruce. Jako tahy štětcem do černého kamene. Pták měl pootevřený zobák, jako by zkameněl během krákání. V naleštěných očích se zrcadlila Ilume. Natažený a překroucený obraz, na němž měla madra paže delší než tělo. Otevřela ústa.

„Jedl bys s krysami, kdybys mohl.“

Zjevně ho na prostranství zahlédla s Hirkou a Kolgrimem. Vmísil se mezi ně, jako by byl jedním z nich. Zapomněl, kým je. Výčitka, která ho pronásledovala celý život. Chtěl se hájit, ale přerušil ho augur, který přibíhal s rukama překříženými před šedou sutanou do znamení Vidoucího. Prsty se mu tráslly.

„Ilume-madro, ostatní se dožadují ceremonie. Co mám říct, abych —“

„Ven!“

Ani se na něj nepodívala. Nesmlouvavým tónem ho odkázala tam, odkud přišel. Rime by ho nejraději následoval, ale on i Ilume na tenhle okamžik čekali příliš dlouho. Promluvila jako první.

„Jsi tak nevychovaný, žeš mě po svém návratu ani nenavštívil.“

„Když jsem dorazil, byla jsi v Ravnhovu.“

Zdálo se, že odpověď ji rozčílila ještě víc. Schůzka v Ravnhovu zjevně nedopadla dobře. Ani v to nedoufal.

„Byla jsem v Ravnhovu. Abych udržela říše pohromadě. Kvůli Radě a kvůli tobě.“

Potlačil odfrknutí. Ilume se k němu otočila zády.

„Když sis po Obřadu zvolil meč, myslela jsem si, že se jedná o dětinskou vzpouru proti mně. Nic jsem neřekla, protože jsem chovala důvěru v tvou soudnost. Jsi An-Elderin! Našel bys svou cestu, hned jak by ses zbavil těch divochů.“

V hlase jí zněla obvyklá jistota. Nesmiřitelnost. Tvrdá jako kamenná podlaha, na níž stála. Vlasy se jí v bezchybných stříbrných copech vlnily na zádech. Jen jejich barva prozrazovala, že už žije sto let. I v tom měla výhodu oproti ostatním, kterými se nechtěla

zaobírat. Přežije je všechny a léta na ní zanechají pramálo stop. Tak je to u mocných přimykáčů. Tak by to bylo i s ním. Jenže Rime se vidiny stáří dobrovolně vzdal.

Znovu se k němu obrátila. „Tvé opovržení vůči mně nezná hranic. Jsi schopný odmítnout Radu, odmítnout Vidoucího a zradit ætlingy, jen abys to dal všem najevo?“

„Vidoucího neodmítám! Odmítám Radu, abych mohl lépe sloužit Jemu. Lépe než jako ospalý velikán v Eisvaldru.“

„Jak se opovažuješ?“ Popošla k němu, on ale neustoupil. „Opovažuješ se mluvit, jako bys snad všechno věděl! Ty štěně! Ubohé štěně, které se mnou chce měřit síly!“

Slova se odrážela od kamenných stěn. Dutá ozvěna. Rime si poprvé všiml, jaké je ve svatyni ticho.

„Nejde o tebe,“ namítl. „Vůbec nejde o tebe.“

Uvědomil si osvobozující pravdu skrytou v jeho vlastních slovech. On Ilume respektuje jako hlavu rodiny. Nemá ale rád mocné muže a ženy, kteří neudělali nic jiného, než že vzešli ze správného rodu. On sám se narodil s tím nejlepším jménem předurčeným k velikosti, kterou si málokdo dokázal představit, ale jeho největším skutkem bude, že se ke svému dědictví obrátí zády.

Hleděli na sebe.

Rime už si zvolil a chápal, že přesně to zraňuje Ilume nejvíc. Protože s tím nic nenadělá. Složil Příkladu. Potřísnil si ruce krví. Ona je bezmocná. Nový pocit, který jí neslušel.

„Měl ses stát nejmladším,“ podotkla. „Nejmladším vůbec.“ Její hlas ztratil na síle. „Měl ses stát nejmladším a nejmocnějším držitelem stolce za tisíc let.“

„Tak jím bude někdo jiný.“

„Někdo jiný? Nikoho jiného nemáme! Necháme ostatní rody, aby nás pozřely zaživa? Chceš dějiny našeho rodu mrštit do ohně? Svoje kořeny? Ať Vidoucí mou dceru oslepí, aby tě neviděla na věčnosti!“

Její slova se mu rozlévala po těle jako jed. Odpověděl útokem. „Co kdybyste obyvatele, kterým prý sloužíte, nechali, aby si své vůdce zvolili sami?“

Věděl, že ho babička uhodí, ale nehnul se z místa. Nechal ji, aby ho udeřila. Tvář ho pálila. Ilume ho propalovala očima, ale on cítil jen klid. Nevysvětlitelný, hluboký klid.

„I-Ilume-madro,“ zašeptal ze stínů augur. Neodvažoval se vystoupit na světlo, které dovnitř dopadalo okny. „Oni... čekají. Na ceremonii.“

Ilume mu odpověděla, aniž by z Rimeho spustila pohled.

„Otevřete.“

Augur zmizel, neměl ve zvyku se loudat. Brána se otevřela. Rimeho rozhněvalo, že se mu ulevilo. Dovnitř začal proudit dav a zaplňovat lavice za nimi. Ilume se posadila na stoličku nejbližší kazatelně, pod ochranná křídla Vidoucího. Rime usedl vedle ní.

Nesnášel ceremonie. Vidoucí pro něj znamenal všechno. Vše, co měl. Ale ceremonie byly jako noční můra. Pokaždé. Seděl bez hnutí s obličejem natočeným k davu. Jako na výstavě. Zdálo se, že se to rok od roku zlepšuje, ale Rime teď pochopil, že si na to nikdy zvyknout nemá. Jeho poslání je úplně jiné. Bude Vidoucímu sloužit jinak.

Augur započal ceremonii. Ve stejné chvíli Rimemu Ilume sykla do ucha.

„Ty, co jsi synem obyvatel této říše, se jistě rád ponížíš na jejich úroveň.“

Obrnil se trpělivostí a naslouchal.

„Glimmeråsen nás pozval na večerní hostinu. Nehodí se, abych pozvání přijala, to dobře vědí. Jsou stejně drzí jako chtíví velikosti. Ale můžou být užiteční. Můžou naši věc zastupovat na severu, poté co opustíme Elverou. Odmítnout pozvání by tudíž nebylo strategické, proto tam půjdeš ty.“

Neochotně civěl na přední lavici, kde se shromáždil celý Glimmeråsen. Kaisa pokývla a usmála se na něj. Vrazila loktem do své

dcery Sylji, která sebou zmateně škubla. Pak si všimla, že se na ni dívá Rime. Šibalsky se usmála a jeho polil studený pot.

Zašeptal odpověď.

„Myslím, že by Vidoucí pochopil, kdybych tam nešel.“

„Neuděláš to proto, že by to říkal Vidoucí,“ opáčila Ilume. „Udě-
láš to proto, že to říkám já.“

ZAŘÍKÁVAČ KAMENE

Hirka se na vršku za pivnicí zastavila, aby nabrala dech. Tváře jí hořely. Marně se snažila namlouvat si, že se zadýchala při běhu. Rime je zpátky dva dny a celé tyhle dva dny se Hirka chová jako idiot. Vytáhl ji z rvačky, jako by byla nevychovaný pes. A ostatní... Někteří se smáli. To ji netrápilo.

Ale srotili se a zírali na ni jako na polapené zvíře. Celé prostranství, plné ætlingů. Tátu by trefil šlak, kdyby ji tam viděl. Promarnila čas. Ceremonie už začala, takže doma nikoho nezastihne. Donáška zboží v košíku musí počkat.

Hlosnian. Těn bude doma. Nikdy do svatyně nechodí.

Na prostranství cosi udělal. Rozdrtil kámen v Kolgrimově dlani a zachránil ji.

Sešla z kopce, přešla po mostě přes Pádívou a vydala se k Hlosnianovu domu na severním úbočí. Kamenné stavení, které bylo nyní na spadnutí, dříve sloužilo jako hostinec. Nacházelo se v něm mnoho pokojů, ale Hlosnian žil sám. Kdyby tam nebydlel, dům by se dávno zřítíl. Jako by stál jen silou Hlosnianovy vůle.

Hirka sledovala pěšinku vyšlapanou ve vysoké trávě až ke dveřím. Na rohu visel zrezivělý vývěsní štít, ale samotná cedule se jménem hostince zmizela už dávno. Do vzduchu se vznesl havran a zmizel za domem. Lekla se. Pták tam seděl tak tiše, že ho považovala za součást štítu. Havran je přece dobré znamení.

Rozhodně pro všechny ostatní, kromě mě.

Dveře byly pootevřené. Protáhla se dovnitř. Nechtěla dveře otvírat víc pro případ, že by se dům zrovna rozhodl to vzdát a zaživa ji pohřbít. Byla tam tma, ale viděla dobře. Tmu měla vždycky ráda. Viděla všechno, ale nikdo neviděl ji.

Okna byla zakrytá prkny, protože vitráže odkoupili Glimmer-åsenští. Pult. Dva stoly. Žádné židle.

„Hlosniane?“

Nikdo neodpověděl.

Z vedlejší místnosti zaslechla, jak tam někdo cosi brousí, a vydala se za zvukem. Velkými, kulatými otvory v kamenné zdi dopadalo na podlahu sluneční světlo. Hlosnianova dílna. Seděl uprostřed místnosti, jakoby napůl uvnitř a napůl venku. Skláněl se nad kamennou figurkou, kterou opracovával pilníkem. Ke dveřím byl otočený zády, pohlcený prací.

Místnost bývala hřebčínem, rozděleným na jednotlivá stání a prosyceným uklidňujícím pachem koní. Na hřebíku na zdi visely ošoupané rukavice bez prstů. Věděla, že je Hlosnian používá v zimě.

Sochy a kameny ležely vyrovnané v koutech. Velká i malá mistrovská díla, pohozená jako polínka. Některá rozbitá, jiná jen započatá. Zamrzlá uprostřed snahy vymanit se z kamene. Vše kolem pokrýval bílý prach.

Většina soch představovala stromy. Přímo u ní stál bílý strom, který jí sahal téměř po prsa. Větve vypadaly tak opravdově, až se zastavila v očekávání, že se pohnou. Napřáhla ruku, aby se jich dotkla. Opatrně.

„Neměla bys tu být.“

Stáhla ruku zpátky. Pořád k ní seděl zády. Prach z kamene tančil v paprscích slunce a usazoval se na kameníkově světle červeném rouchu. Jediné barevné věci v místnosti.

„Nemám ráda ceremonie,“ namítl Hirka. S mužem, který se jich také nikdy neúčastnil, se takhle mluvit nebála. Přistoupila k němu a on

na ni pohlédl s pozdviženým rozježeným obočím, jako by odpovědi nerozuměl. Vlasy i vousy měl husté a šedé, protkané bílými nitkami, které vytvářely vlny a připomínaly tak poslední sních na Vargindu.

Znovu se vrátil k práci. Chtěla mu poděkovat za pomoc na prostranství před svatyní, ale nevěděla, co vlastně udělal. Jestli vůbec něco. Vytáhla z košíku hnědou skleněnou lahvičku.

„Mám tu pro tebe olej.“

Postavila lahvičku na stůl.

„Je toho hodně,“ podotkl.

„Ano. Je to... dárek.“

„Aha. To mi asi rovnou neseš i recept?“

Cítila, jak rudne. Taky ji napadlo, že by mu prozradila i recept. Otec by jí vynadal, že se tak připraví o svou obživu, ale co si měla počít? Opustit vesnici a ponechat obyvatele jejich osudu? Jediného lékaře měla Ilume, a ta brzo odcestuje.

„Můžeš si olej vyrobit sám, je to v podstatě jednoduché, potřebuješ mandle a oves a...“

„Nemám čas si ho vyrábět.“ Podíval se jí do očí. Na čele mu vystoupily hluboké vrásky. Oči měl jasné a temně modré. Víčko mu nad jedním okem viselo volněji než nad druhým. Vesnické děti říkávaly, že mu půlka obličeje spí. Hirka si myslela, že ho to dělá zajímavým a záhadným.

Otevřel lahvičku a vetřel si pár kapek do dlaní a na paži, jež byla posetá světlými proužky. Jizvami. Netušila, kde k nim přišel, ale věděla, že mu olej na napjatou kůži pomáhá. Zatímco si masíroval paže, koňský pach vystřídala mandlová vůně.

„Nemám na to čas, ale nejspíš si ho budu muset najít, vid?“

Předstírala, že otázku neslyšela. „Jsi ohromně šikovný!“ vyhrkla a rozhlédla se. Popadla kámen vytvarovaný do spirály.

„Ten kámen, co držíš, jsem nevytvořil já. Ten zformovala sama Síla. Před mnoha lety. Před Ymovým plemenem, takřka před stvořením světa.“

„Aha... ale i tak jsi zručný.“

Zafuněl v odpověď.

„Viděl jsem, co lze stvořit pouhými dlaněmi. Tohle je jen kratochvíle!“

Nejednalo se o falešnou skromnost. Věděla, že vytvořil obraz Vidoucího ve svatyni, na který se přicházeli z daleka podívat poutníci. Ale od té doby, co obraz dokončil, do svatyně nevstročil. Ramoja říkala, že ho tíží představa dokonalosti.

„Co jsi viděl?“ otázala se.

Hlosnian odložil kamennou sošku. Bezmyšlenkovitě hleděl na prach.

„Strom. Strom Vidoucího. Když jsem jednou navštívil Eisvaldr.“ Měla chuť zeptat se ho, co vlastně zařikávač kamene dělá, ale nechtěla přerušovat jeho vyprávění. Pracoval v samotném Eisvaldru! Ve městě, které se nacházelo uvnitř jiného města. V domově Vidoucího.

A domově Rimeho.

Strom byl trůnem Vidoucího. Strom světa, vetkaný do kamene, vyprávěl Hlosnian. Černý, třpytivý. Jeho větve se rozprostíraly po celé místnosti. Neskutečné dílo. Nikdy neviděl nic krásnějšího. Toho dne se všechno změnilo. Jeho jediným přáním bylo zhotovit tenhle strom. Ale nešlo to. Byl stvořen prastarými mocnostmi. A Silou, v její prapůvodní podobě. Předtím, než přišla válka. Než přišli ætlingové.

Hlosnianův zrak zakalila bolest, které Hirka nerozuměla a s níž si ani nemohla nic počít.

„Co jsi udělal?“ zajímalo ji. „Skončil jsi s prací pro Radu?“

„S prací pro Radu nelze skončit,“ odpověděl. Pohlédl na ni.

„Jsme tím, čím jsme. A jsme tím, co děláme. Když nastane čas, je nejsprávnější učinit to nejlepší, co můžeme. To nejhorší, co můžeme učinit, je neudělat vůbec nic.“

V ústech ucítila jakousi pachut' a sklopila zrak. Co to provedla? Zaútočila na Kolgrima. Jako hlupák. Hlosnian má pravdu. Je tím,

čím je, ale má možnost volby. Mohla se rozhodnout jednat jinak a může se rozhodnout, že neuteče.

Zkoumal ji pohledem a přitom obrušoval drobnou kamennou figurku ženy.

„Pozor!“ vykřikla Hirka, ale pozdě. Kámen praskl a sošce se odlomil ocas. Starý muž se rozesmál. Nečekaně mladistvým smíchem.

„Teď je jako ty.“ Vložil figurku do košíku, spolu se spirálovitým kamenem.

„To nic,“ dodal. „Vždy je možné začít znovu. Tohle se stane, když sochař nepracuje v souladu s kamenem. Musí mu naslouchat. Pořád.“ Pak zamumlal, především sám pro sebe: „Otázka zní, jak jsi mohla vědět...“

Vstal a začal se přehrabovat v zásuvce pracovního stolu. Našel, po čem pátral, a podal Hirce kus kamene. Kulatý, ne větší než její dlaň. Zdobený bledými značkami, které neznala. Chvilí přemýšlela, jestli je to další dárek, ale pak ji Hlosnian štouchl do předloktí a ona kámen upustila. S bouchnutím spadl na podlahu a rozlomil se na několik částí.

„Promiň! Nechtěla jsem...“

Ale Hlosnian ji neposlouchal. Podřepl a s mumláním si kousky kamene prohlížel. Náhle si připadala jako vetřelec. Zmocnilo se ho šílenství umělců. Hrubým prstem se nimral v úlomcích.

„Neměla bys tu být,“ zopakoval.

Hirka popadla košík a opatrně couvala ven z místnosti. Je starý. Nepamatuje si, co říkal a co ne.

„Chystám se pryč,“ řekla.

„Já vím,“ opáčil a pustil se do broušení nového kamene.

INSRINGIN

Urd přecházel po balkóně sem a tam. Pokaždé když došel na konec, vzhlédl, ale po mostě k síni Rady, která se nacházela v kupoli na protější straně, se nevydal. Balkón visel vysoko nad Eisvaldrem a honosil se bohatě zdobenými oblouky, jež ale Urd dnes neoceníl. Jen přecházel. A čekal. Čekal a vnímal hořkost způsobenou čekáním na odmítnutí. Na Ilumino nepříznivé rozhodnutí.

Naštěstí Ilume není jediným členem Rady. Hlasuje dalších deset Vidoucího nejbližších. Tedy hlasovalo. Závratná myšlenka. Pochoopil, že výsledek je možná už daný. Buď je jedním z nich, nebo není. Zbýval jen hlas Ilume a ten je na cestě. Jen kdyby přiletěl ten zatracený opeřenec! Kolik času může taková cesta zabrat havranovi?

Zopakoval si kolečko a opět se zahleděl přes most. Na chvíli se zastavil. Mnoho eisvaldrských věží spojovaly úzké kamenné mostky, ale tenhle byl nejstarší. Asebriggi. Reliéfy havranů a draků takřka vyhladilo počasí a vítr. I rohy byly ohlazené, zřejmě už stovky let. Válcové sloupy podpíraly půlkruhovou střechu, namáhanou nejvíc západními vichry z blindbólských hor.

Na protější straně mostu se nacházela síň Rady, kde její členové rozhodovali o jeho budoucnosti. Zatímco on musí čekat tady venku jako pes!

Otočil se k mostu zády a znovu vykročil. Byl to nejjistější způsob, jak udržet nervy na uzdě. Nesmí nad sebou ztratit kontrolu.

Naštěstí je trpělivý muž, pravděpodobně nejtrpělivější v celé Ymslandě. Čekal dlouho. Může počkat ještě chvíli. Zakrátko se dozví, jestli to stálo za to.

Pocítil závan chladu, který ale nepřičítal větru. Vítr tu kvílel mezi sloupy, ale ten ho netrápil. Trápilo ho čekání.

Jeho zesnulý otec řekl, že by muž nikdy neměl riskovat víc, než kolik si může dovolit ztratit, ale Urd celým tělem cítil, že vsadil příliš mnoho. Úplně všechno. A tohle je jeho jediná šance. Pokud dnes uslyší „ne“, ponese si ho s sebou už navždy.

„Prý je na cestě,“ přerušil proud jeho myšlenek Slabbův nepřijemný hlas. Urd skoro zapomněl, že tam obchodník sedí. Slovo sedět nebylo zcela přesné. Spíš slídovou lavici přetékal. Tenhle dojem umocňovalo jeho zelené vyšívané roucho bez šněrování v pase, který ostatně splýval s ostatními částmi těla.

„Kdo?“

„Ilume-madra.“ Slabba vytáhl už tak mokrý kapesník a otřel si zpoceně prsty. Na všech měl prsteny ze zlata, osázené třpytivými drahokamy. Vypadal žalostně. Jako přezrálá žena. Urd se znechuceně odvrátil, ale Slabba pokračoval.

„Prý vyklidila dům a je jen několik dní cesty od Mannfally.“

„Kdo to říká?“

„Moje... zdroje,“ prohodil obchodník zdánlivě nezúčastněně.

Urd potlačil odfrknutí. *Zdroje, pche.*

Slabba toho nevěděl víc než většina ostatních, ale rád se prohlašoval za studnici zdrojů přinášejících cenné informace. Někdy se mu hodil, ale vzhledem k Urdovým nynějším ambicím mohl obchodník klidně ohluchnout a oslepnout. Připomínal mu tlustou mouchu, která se zmítá v pavučině a představuje si, že je pavoukem.

Idiot.

„Co si počneme, až se vrátí?“ Slabbův zastřený hlas znejistěl. Báł se Ilume. Urda to neskutečně podráždilo.

„Povím ti, co uděláme! Využijeme okamžiku! Vrací se. A proč se vrací, příteli?“ Cítil, jak mu poslední slovo bobtná v krku, ale ze všech sil se usmál. Naklonil se k obchodníkovi tváří tak blízko, jak se odvážil. Slabba rozpačitě těkal očima sem a tam. Odpověď neznal. Ale Urd ano.

„Vrací se, protože udělala chybu! Ilume udělala chybu! Tolik let strávila poblíž Ravnhovu a zasloužila se snad o otevření nějakých svatyní? Získala snad politickou výhodu? Právě naopak! Ravnhov je silnější a tvrdohlavější než kdy dřív.“ Rozpráhl ruce a vyčutnával si svoje slova. Nestávalo se často, že by mohl říct, co si myslí, a to ani před Slabbou.

Slabba vyprskl smíchy jako stlačený měch a Urd pokračoval.

„Dokonce se jí podařilo zlomit jediné pouto mezi Mannfallou a Ravnhovem. Víš, co říkají *moje* zdroje?“ Jeho hlas přešel v dramatický šepot a Slabbovi se chtivostí zaleskly oči.

„Několik ravnhovských rodin prý letos vynechá Obřad. To je otevřený projev nepřátelství. Vyhlášení války!“ Uškříbl se.

„Ano... ano, to jsem taky slyšel,“ lhal Slabba, jako když tiskne. Ale Urd ještě neskončil.

„Ilume je slabá. Její rod vymírá. Má vnuka, který zahodí svůj život kvůli hrátkám s mečem. Strážce! Chlapeček, co mohl zasednout v Radě klidně hned a s požeňmáním obyvatel. Umíš si představit, jak ji ta novinka musela zdrtit? A teď se vrací zpátky do Mannfally, aby vypovídala o svém neúspěchu s Ravnhovem. Zaručuju ti, Slabbo, že Ilume má na práci jiné věci než vrážet klíny do našich kol.“

Urd zaslechl klapot bot o kámen. Rychlé kroky. Kolem nich se prořítal běžec, aniž by jim věnoval jakoukoli pozornost. Svíral kostěné pouzdro, které se v jeho ruce takřka ztrácelo. Dokud běžec nepřeběhl most a nezmizel uvnitř rudé kupole, nespustil Urd pouzdro z očí.

Uvnitř malého pouzdra spočívalo Ilumino burácivé „ne“. Tím si byl jistý. Nechce, aby zaujal otcovo místo. Nechce, aby patřil do

Rady. Ne. Ne. Ne. Ale pokud už v kupoli dostal šest souhlasných hlasů, nehrálo to žádnou roli.

Přepadla ho závrať. Chytil se za krk a otočil se ke Slabbovi zády. Zase ho rozbolelo hrdlo. Ucítil chuť krve a zaklonil hlavu, aby se krev nedostala výš.

Mysli na něco jiného.

Před ním ve vsi nádheře ležel Eisvaldr. Honosný výběžek ještě většího města — Mannfally. Předěl mezi městem a sídlem Vidoucího značily bílé zdi. Vně zdí se nacházel jiný svět. Odsud nahoře vypadal čistě a klidně, ale Urd věděl, že v něm ostatní žijí své opovrženímhodné, obyčejné životy. Pracovali, potili se, jedli, spali a souložili. Ulice páchly kobylinci, protože v čistotě je udržovalo jen pár místních. Obzvláště se to projevovalo v době, kdy se blížil Obřad a přicházeli obyvatelé z celého světa, někteří i s dětmi a se zvířaty. V nejhudších městských čtvrtích se v téhle části roku kolemjdoucím obracel žaludek. Panoval tam smrad a hluk. A letos to bylo horší než jindy.

Ale Urd stojí tady. Nahoře nade všemi. Jestli Vidoucí disponuje jen špetkou své domnělé moci, musí jeho prosbu vyslyšet. Uvědomil si, že zavřel oči. Za sebou vnímal Slabbu, který cosi žvanil. Blábolil o teple, přestože nad městem visí deštěm nasycené mraky. Žvanil, jako by Urdův život snad nezávisel na tom, co přijde vzápětí.

Na protější straně mostu se otevřely těžké dveře. V porovnání s bytostí, která vyšla ven, byly nemístně velké. Nosička havrana. Eir-madra. Žena nesoucí Vidoucího. Teď tam stála sama, bez hole a bez havrana. Nejmocnější žena v Radě. Nejmocnější žena v Ymslandě. Její světlé roucho rozvlnil vítr. Znamení Rady na čele vypadalo jako černá díra. Měla znamení vyšitě i na levé straně prsou. Vidoucí v myslí, Vidoucí v srdci.

„Urd Vanfárininn?“ zeptala se, jako by ho dosud neznala.

„Ano.“ Hrdlo se mu svíralo bolestí, ale promluvil pevně. Měl dobrý trénink. Pomalým pohybem si sundal kápi.

„Vítej v Instringinu.“

V očích pocítil neznámé pálení. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že mu začaly téct slzy. Eir je neviděla. Už se obrátila a vracela se do síně Rady. Kousek za sebou vnímal Urd Slabbovy gratulace, ale nedokázal jednotlivá slova oddělit od sebe. Nedůležitý lomoz nedůležitého muže ve zcela jiném světě.

Pečlivě umístil jednu nohu před druhou, udělal první krok jako člen Rady a vykročil přes most.

LOVCI ŠTĚSTÍ

Maso na talíři vychladlo. Rime se celou dobu snažil jíst, jenže pokaždé když přiblížil vidličku k ústům, musel pohyb přerušit. Aby odpověděl na dotaz nebo se zdvořile usmál tomu, co bylo řečeno. A mluvilo se hodně. Na Glimmeråsen ho ostatně nepozvali kvůli jídlu.

Kaisa ze sebe sypala samozřejmosti, o kterých se domnívala, že je chce host slyšet. Například jak je neslýchané, že Ravnhov ignoroval setkání všech říší. Jak je směšné, že si ti divoši chtějí zachovat svrchovanou moc náčelníka. Pozůstatky království.

Rime odpor Ravnhovu chápal. Kdyby ostatní říše dosahovaly jeho síly, taky by zůstaly nezávislé. K Mannfalle je poutaly jen chamtivost a strach. Nic ale neřekl. Jeho bohaté zkušenosti mu napovídaly, aby se do toho nevměšoval. S ním to mělo jen pramálo společného. Chtěli se jen dostat blíž k jeho jménu. Blíž k mannfallské moci.

Sylja z něj nespouštěla oči, pokud tedy zrovna neklopila zrak z falešné skromnosti nebo kvůli tichému rozhovoru s matkou. Rime pohlédl na Vidara, ale Syljin otec nebyl o nic hovornější než obrazy na zdi. Pasivní figurka ve hře dnešního večera, a to i přesto, že statek patřil jemu. Kaisa se zaslíbila muži a bohatství a oboje spravovala s největší samozřejmostí. Pokusil se Vidara zeptat na statek a pozemky, ale jeho žena se do toho hned vmísila.

„Nenud' Rimeho, Vidare. Zajímají ho jiné věci než naše podružné problémy.“ Ledově se usmála a podala svému muži lněný ubrousek. Ústa měl čistá, ale i tak si ho vzal a utřel se. Už nic neřekl.

„Pověz nám raději o madře,“ navázala Kaisa. „Cítíme velký smutek, že musí opustit Elverou.“

Rime s určitostí věděl, že opravdu cítí velký smutek, ale jen proto, že Ilume dnes večer nepřišla. Znovu Kaisu ujistil, že Ilume by bývala ráda přišla, ale nešlo to. Nastala krátká chvíle, kdy Kaisa zvažovala, co mohlo být důležitější než návštěva Glimmerásenu. Rime využil příležitosti a dopřál si sousta telecího. Na ničem dnes večer nešetřili.

Vybavení místnosti svědčilo o tom, že jim obchod vynáší. Jižní stěnu pokrýval podlouhlý andrakarský koberec, na němž Vidoucí rozpráhoval svá křídla. Spousta ozdobných předmětů neměla v jídelně moc co pohledávat. Podezřívá Kaisu, že místnost naplnila vším, co mělo zdání nějaké hodnoty. Pro co nenašla místo v pokoji, pověsila sobě a dceři kolem krku.

Sylja na Rimeho pohlédla plna očekávání. Ptala se na něco?

„Pardon?“ Doufal, že se v jeho hlase neodráží touha po domově.

Kaisa se zasmála a obrátila oči v sloup.

„Ach, drahý Rime, musíš dceři odpustit. Někdy je tak roztomile upřímná.“

„Mami! Jen jsem chtěla vědět, jaké mám šance.“ Sylja odstrčila talíř a opřela se rukama o stůl, takže se jí vyboulila prsa. Další vysvětlování nepotřeboval. Jde o Obřad. Tuhle otázku čekal. Všichni rodiče patnáctiletých dětí se ho ptali na totéž. Přestože své dny trávil na vršku Vargtindu. Co nejdál od ostatních.

Zastavovali ho na tržišti. Nosili mu dary, které zdvořile odmítal. Prosili ho, aby na ně položil ruku. Kvůli požehnání od Vidoucího. A všichni toužili po tomtéž. Vědět, co by mohli učinit pro to, aby zvýšili šance svých dětí a ony byly vybrány. Ke službě Radě.

Nemohl jim vyčítat, že se ptali. Dobře věděl, že on sám se narodil oproštěn od mnohých obav, s nimiž se potýkali ostatní. Foggardané žili z ruky do úst. Život služebníka Rady jim musel připadat bezstarostný. Jídlo, oblečení, střecha nad hlavou... Aby se obyvatelé Eisvaldru mohli soustředit na důležitější záležitosti, byli osvobozeni od pozemských starostí.

Jenže Obřad byl, jaký byl. Vidoucí si vybírá, tvrdilo se, přestože Rime tušil, že to není celá pravda. Vidoucí je povýšený nad běžné úkony. Jen málo se stará o praktické záležitosti, jakou je třeba Obřad. Nebo o vládu a správu. A právě v tom spočíval všechen Rimeho hněv. Právě to byl důvod jeho rozhodnutí. Pro mnohé byl zbožštěný Vidoucí zdrojem inspirace, ale zároveň byl záminkou pro to, že se v jeho síních rozmáhalo úplatkářství. Přátelé jmenovali přátele. Mladí a nadějní vstupovali do eisvaldrských škol výměnou za zvonivé mince. Do takového hadího hnízda sám nikomu nemohl a ani nechtěl pomoci. Odsunul židli a vstal od stolu.

„Vidím, že se stmívá. Omluvte mě prosím a přijměte srdečné poděkování za dnešní večer.“

Kaisa v mžiku vyskočila na nohy a zamířila k němu. Položila mu ruku na záda a pokusila se ho odvést do vedlejší místnosti. „Ale drahý Rime, přece si dáš ještě zákusek!“ Na tak útlou ženu měla silné ruce. Rime se ale odvést nenechal.

„Děkuji ti za nabídku, ale moje postavení mi to nedovoluje.“

Sylja se zvedla. „Mami, je přece strážce, ti zákusky nejedí!“ Pohlédla na něj a on souhlasně přisvědčil. Kaisa pozvedla obočí. „Žádné zákusky?“

Rime se usmál. „Bohužel.“

Poté pokývl Vidarovi, který otevřel ústa, aby něco řekl, ale nakonec si je jen znovu otřel ubrouskem, a vydal se ke dveřím. Za ním se ozýval horečný šepot. Náhle mu po boku stála Sylja. Přizvedla si sukni a vklouzla do bot.

„Dnes je krásný letní večer, Rime. Kousek tě doprovodím.“